

EUROPSKA
PRIJESTOLNICA

KULT

URE

2020

IMPRESSUM

KULT - GLASILO OMLADINE PRVE RIJEČKE HRVATSKE GIMNAZIJE

Glavni urednik: Tomas Kurbanović, 4 b

Grafička uređnica: Tina Tuš, 4.b

Lektor: oteli ga vanzemliaci

Surađivali: Tara Martić, Anja Pavlešić, Iris Matulja, Vanja Milosavljević, Morana Mladić, Tea Žeželić, Lorena Tolić, Sara Bunić, Nika Dangubić, Karla Šoštarić, Ela Maljković, Marie Kinkela, Filip Šupuković, Leonora Glavan, Laura Haramija, Ema Brkljača, Sanela Bećirović, Marijana Kovačević, Antonia Paris, Andrej Rubeša, Ema Maržić, Claudia Bošković, Magdalena Jamić, Ana Dmitrović, Marina Čunko, Paola Grus, Andrea Trlin, Lucia Gašparac, Lucijan Mofardin, Tin Petković

Tisak: Prirodoslovna i grafička škola Rijeka

Posebne zahvale profesoricama de Karina, Šepić i Kuzmar, profesorima Miočiću i Rubiniću, Slavenki Drakulić, Nataši Antulov, Slavenu Tolju i Johnatanu.

Tiskano uz potporu grada Rijeke

LISTAJ DALJE...

Zdravo, kolege PRHG-ovci.
Ako čitate ovaj uvodnik,
čestitam, preživjeli ste
2019. i dočekali treći
broj obnovljenog Kulta! Bilo
da ste tek zbumeni prvašići ili
već iskusni mautranti, siguran
sam da vam je ovo bila luda
godina. Kako i ne bi bila; stanje
u školskom sustavu je, blago
rečeno, zamršeno i nepredvidivo,
no ipak smo mi gimnazijalci,
imamo debelu kožu i opstat ćemo
unatoč konfuznim reformama i

dugotrajnim štrajkovima. Ni godina
koja slijedi neće imati ništa manje
iznenadenja; naš voljeni grad
više neće biti prepoznat samo po
opojnim mirisima Mrtvog kanala,
već će oni postati dio programa
europske prijestolnice kulture. Hoće
li vas EPK sunce izvući iz stanja
hibernacije ne znamo, ali se nadamo
da novi broj Kulta hoće. Kultovci su
bili vrijedni pa su vam pripremili
štivo u kojem možete uživati tijekom
nadolazećih praznika u suludoj
opciji četiri. Valjda ćete se pronaći
u nekim od mnogobrojnih tema
iz srednjoškolskog i svakodnevnog
života. Uživajte u novom broju svog
omiljenog časopisa, a ako još niste
upoznati s našim radom i filozofijom,
nastavite čitati ovaj kvazi-uvodnik...

Tomas Kurbanović, 4.b

**MAMA, MAMA,
POSTAO SAM ČLAN**

KULTA!

OVAKJUVODNIK JE NAPISAN
U 3 MINUTA

NASTAVAK (KVAZI) UVODNIKA

Kada sam se upisivao u srednju školu, iz raznih sam izvora čuo kojekakve horor priče o PRHG-u. Danonoćno učenje, strogi profesori i naporno gradivo bit će moja svakodnevica, uvjeravali su me oni koji su preživjeli. Bio sam pripremljen na četiri godine absolutne dosade kad sam počeo pohadati prvi razred u tom navodnom zatvoru slobode. Kad me danas netko pita čime se bavim u PRHG-u, moj je odgovor: „Vodim i uređujem Kult.“ Tupi pogledi, nevjericu. Što ja radim? Da, da, dobro ste čuli. Časopis najozbiljnije ustanove u Rijeci svojim nazivom sugerira fanatizam koji se služi sumnjivim postupcima za novačenje svojih članova te nad njima vrši strogu kontrolu. Logično! Ljudi moji, PRHG nije dosadan. Sve u ovoj školi absolutno je kaotično! Ispostavilo se da su oni profesori strašila jednako strašni kao lutke koje plaše ptice da ne pojedu usjeve, a noću učim jedino o radnji nove sezone serije. Lovačke priče o strahotama gimnazije vjerojatno su smislili maturanti na nekoj od svojih pet kava dnevno koje imaju umjesto nastave. Jabuka ne pada daleko od stabla; kakva škola - takav časopis. Iako mnogi na umu imaju absolutnu dosadu kad netko spomene školski list, uvjeravam vas da Kult nije takav. Mi smo vjerni svom imenu i praktički smo skupina (kulturnih) fanatika koja je žrtvovala sat vremena gledanja serije da piše o glupostima koje joj se događaju u školi i životu. Ponekad netko ima trenutak prosvjetljenja pa stvarno od kultovca postane kulturnjak i napiše nešto ozbiljnije, intervju ili esej, ali probali smo minimizirati količinu sadržaja koja iziskuje umni napor. Vjerujem da i vama onih šest preostalih neurona povremeno napravi show u glavi pa se ne možete koncentrirati na svoju knjig... ovaj... seriju. To je pravo vrijeme, da pročitate Kult i otkrijete lude sadržaje koje smo pripremili da vam upotpune doživljaj cirkusa u glavi. Toliko od urednika koji sad, umjesto da uči povijest, ide slušati podcast o povijesti Lego kockica.

Tomas Kurbanović, 4.b

PROKLETI PONEDJELJAK

Svi vole nedjelju. To je dan za nerad, izležavanja, kave i neograničenu količinu čokolade ispred Netflixovog ekrana. Da je barem svaki dan nedjelja! Osim, naravno, ako je riječ o vikendu prije jutarnje smjene. Tada je ona deveti krug pakla. Polako se približava kraj dana, a ti shvaćaš da nisi spremjaniti za jedno od četiri moguća usmena. Nema više isprika, a nitko se iz razreda ne želi javiti. Klasika. S punim pravom se oslanjaš na to malo sreće na koju nekad naletiš pa puštaš sve knjige na stolu, uvjeravajući se da je san važniji. Mudri ljudi kažu da će vam dan biti onakav kakav je bio kada je započinjao. Očito je da ti mudraci ne žive u Rijeci. Ponedjeljak ujutro svakom normalnom srednjoškolcu znači strku i paniku. Nakon četiri propuštena alarma, spremanje od ravno sedam minuta je must. Torbu imaš, pokaznu imaš. Doručak? Dobro, nećemo pretjerivati, tripi do 10:25. Kreće potencijalno najdraži dio dana - vožnja riječkim busevima. Autotrolej se uvijek pobrine da ti vožnja prođe ugodno i nesmetano. Svih 50 minuta, bez obzira na to što dolaziš s Turnića udaljenog tri kilometra.

Poželjno bi bilo negdje sjesti, ali sa sektom umirovljenika koji drugima), prvašićima s torbama i dvaput težima od njih samih i ostalom bagrom tebi sličnih spavalica jasno ti je da si osuđen ti se posreći pa sjedneš čak na stajanje do Karoline. Možda Žabici.

I evo ga, polako, ali sigurno ulaziš u središnji dio grada Rijeke koji nikada nije imao više zemlje po svojoj glavnoj prometnici. Objekti su zatvorene trake, pogodili ste, raskopane, a ni na jednoj nema radnika. Vjerojatno imaju pauzu, iako je tek 7:49. Mislim, budimo realni, pola sata pretvaranja da se nešto radi umori čovjeka. I tako ti stojiš, jednom rukom obešen za rukohvat i razmišljaš

bi li on mogao poslužiti kao uže za samoubojstvo. Cijelo si vrijeme okružen istim onim mirisima koje ima svlačionica nakon što je tjelesni imao bilo koji E razred. I onda shvatiš da kasniš, a prvi sat je Pavelić! Zahvale Autotroleju na još jednom izostanku koji u najboljem slučaju može postati ostalo, ali nikako opravданo.

8:06. Vučeš se prema žutoj zgradi ludila i jednostavno se nameće samo od sebe kao opcija; pet zelenih slova. Dom. Kava pet kuna do devet. Neke životne situacije od nas zahtijevaju brzo i efikasno reagiranje. Calzone slavonska ili šunka-sir? Peglati se, a vani je vlaga u zraku? Poslati žalbu Autotroleju ili se pojavit će sa scenskim nastupom? I ovo je jedna od njih. Kolo sreće neka se okreće nekom drugom, ali ti pun samopouzdanja, sreće i nade da ćeš Autotroleju dobiti ispričnicu ulaziš u River.

Nika Dangubić, 4.a

Sunce nad oranicama

RIVER

Prije III kasnije to gniazdo od drva, kamena i žbuke svatko počne - možda samo u šali - zvati domom. Ali neobičan osjećaj širi se tim utočištem, tamo nikad ne zadire vjetar i tamo ništa zlo ne prelazi praga. Kvrckavo staklo čaša poredano u nizovima baca točkasti odsjaj po suhomu drvu kroz usahli zrak. Utočište uvijek smrdi, ali na nas otrovan zrak ima osvježavajući učinak - nerijetko bi rekli da bi taj zrak oživio i mrtvaca. Prašina, prijavština, usjekline, rasjekline - sve to ide jedno s drugim i čini se da onđe nitko na njih ne obraća sitničave pažnje. Ondje se neki skamene kao glijive za šankom, oni razmišljaju o životu i puštaju korijenje da pada iz njihovih džepova s visokih stolica. Eno ga, naše mjesto i zeleni znak na njemu - gleda nas s prozora.

Ema Brklijača

Jedna od svima nam omiljenih rečenica u razgovorima sa starijim generacijama zasigurno je: „U moje vrijeme...“. Da, bilo je drugačije. Puno se toga izgubilo s godinama, ali reći ću vam što definitivno nije; Zavidan postotak za mogućnost ciroze jetre među mladima. Da ne biste mislili da je ovaj tekst samo priča u prazno, Karla i ja odlučile smo osigurati dokaze za sve što iznesemo. S obzirom da se identična anketa provodila u našoj školi prije tridesetak godina, usporedba rezultata je u najmanju ruku humoristična. S 56% srednjoškolaca koji konzumiraju alkoholna pića pomakli smo se na fascinantnih 90%. KBC Rijeka never sounded so good, never seemed so close. Ono što nam je zajedničko je vino. Najzastupljenije sredstvo alkoholiziranja ostalo je vino, lako moguće zbog dubine srednjoškolskog džepa. U ovakvim je slučajevima Vranac spas i ovom sti nam anketom pokazali da ste usvojili taj zlata vrijedan trik.

Kada su u pitanju cigarete, tu smo otprilike ostali isti, iako znamo da postojite i vi koji ste odgovorili „ne“, a zapalite u izlasku! Moram priznati da ovdje ona priča o „dubokom džepu“ ne drži vodu. S visokih 56% na tronu je Marlboro, tako da ili imamo prevelike džeparice ili živimo iznad svojih mogućnosti, kako to i priliči stanovnicima Lijepih Naša. Vjerljatno ovo drugo. Shoutout ovim 23% koji su na Chesterfieldu jer znam da je to najjeftinije što se može, a treba ostati i za cugu u Riveru i sendvič u Bountyju.

Svi znamo da je PRHG poznata po tome da potiče međusobnu suradnju učenika, interakciju i druženja. Nekad to doslovno shvatimo pa se stvari zakompliciraju. „Šta su njih dvoje skupa?“ i „Ček, pa oni su zabrijali, a idu skupa u razred?“ vrlo su česti komenatri po našim hodnicima. Ako slučajno

mislite da vas se ne čuje, razmislite opet. Pristojnu sliku o školi još uvijek drži ovih 40% vas koji nisu dirali u krugove škole, ali moramo spomenuti ovih 48% koji su s barem jednom ili dvije osobe iz škole zabrijali. Mogu vam odmah reći da se oko 90% njih idući dan pokajalo i pitalo: „Šta je meni bilo u glavi?“ Ovih 5% heroja koji su si uzeli maha pa se ljubili s čak pet ili šest osoba unutar zgrade, vama samo svaka čast. #SharingIsCaring

Posljednja stvar koja nas je jako zanimala bili su seksualni prohtjevi kod oba spola. Iznenadili biste se koliko smo zapravo izbirljivi. Žao mi je svih plavih dečki PRHG, djevojke su znatno više fanovi smeđokosih i smeđookih. Međutim, možda vas može spasiti ako imate lijep osmijeh s obzirom na to da čak 50% djevojaka prvo na dečku uoči osmijeh i zube. NEMA NA ČEMU! Što se cura tiče, u vječitoj borbi plavuša i brineta u PRHG su zlatnu medalju uzele brinete. Konačno, s obzirom da svi znamo kako u partnerima treba tražiti prave vrijednosti, naši dečki izdvojili su kako prvo što primijete kod djevojke jest stražnjica, a u stopu ju slijede grudi (pa neće valjda mariti za to kakva ste kao osoba?)

Sve su ovo stvari o kojima svi pričamo, ali zapravo nitko ne priča. Odmah bismo se ovim putem zahvalili na iskrenosti svima koji su sudjelovali. Znajte da ne osuđujemo ništa. Ovo su normalne i dobro poznate stvari koje se svima dogode, samo se nadamo da se za njih neće saznati. Kad ako ne sad? I tko ako ne mi?

Nika Dangubić i Karla Šoštarić, 4.a

PIJETE LI?

90% ispitanih je odgovorilo s DA.

ŠTO PIJETE?

VINO	29%
JEGER	16%
PIVA	12%
VODKA	21%
PELIN	5%
BADEL	11%
VISKI	2%
RAKIJA	1%
TEQUILA	3%

PUŠITE LI?

56% ispitanih je odgovorilo s DA.

ŠTO PUŠITE?

MARLBORO	56%
CAMEL	5%
P.MORRIS	7%
LUCKY	6%
PALL MALL	3%
CHESTERFIELD	23%

KADA STE IMALI FIRST KISS?

NISAM	2%
12 g	12%
13 g	24%
14 g	47%
15 g	12%
16 g	3%

S KOLIKO OSOBA IZ ŠKOLE STE ZABRIJALI?

0(osoba)	40%
1(osoba)	27%
2(osoba)	21%
3(osoba)	6%
4(osoba)	3%
5(osoba)	2%
6(osoba)	1%

SEKSUALNI PROHTJEVI ...

a) djevojaka

BOJA OČIJU

SMEĐOOKI	56%
PLAVOOKI	21%
ZELENOOKI	22%

BOJA KOSE

SMEĐOKOSI	67%
PLAVOKOSI	33%

ŠTO PRVO UOČAVATE NA DEČKIMA?

OČI	43%
OSMIJEH	33%
ZUBI	17%
KOSA	7%

b) mladića

BOJA OČIJU

SMEĐOKE	49%
PLAVOKE	26%
ZELENOWKE	25%

BOJA KOSE

PLAVUŠE	45%
BRINETE	51%
OSTALE	4%

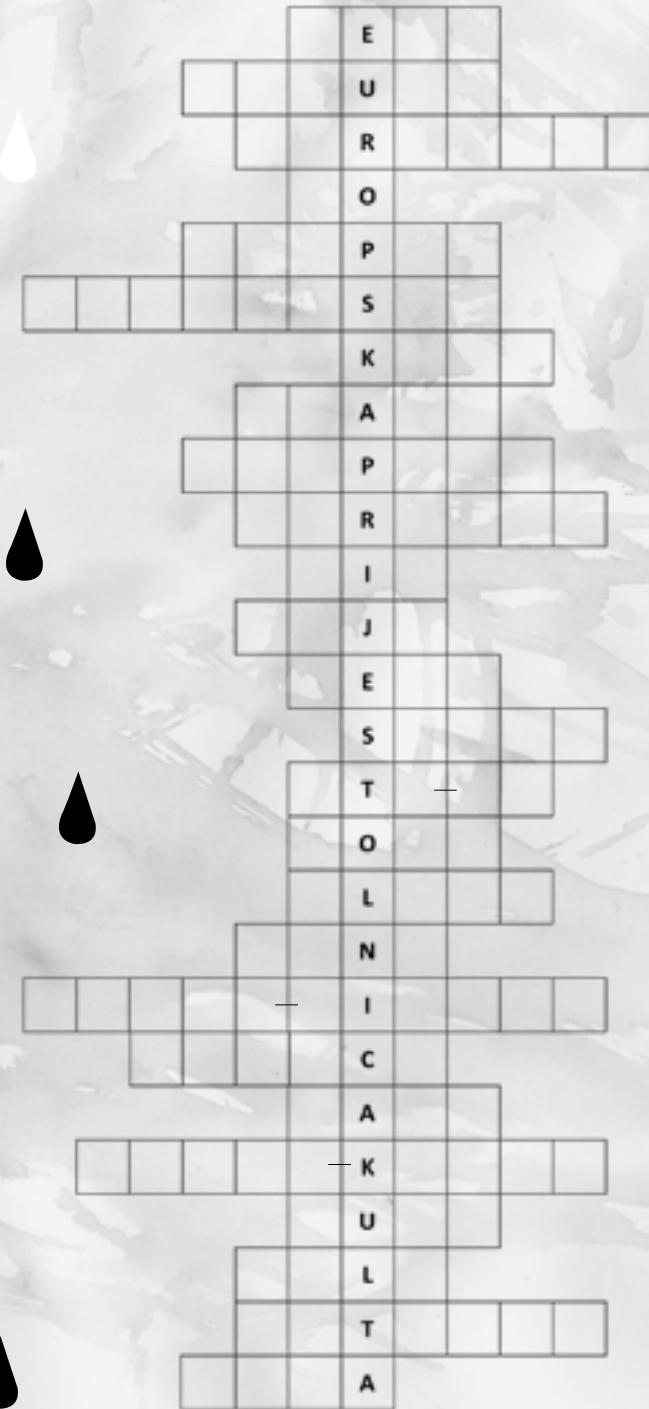
ŠTO PRVO UOČAVATE KOD CURA?

GUZICA	53%
SISE	47%

KRIŽALJKA

Ako uspješno Riješiš ovu kRižaljku punu Riječkih Riječi, čestitamo, pravi si Riječanin.

1. VOLIM GRAD KOJI ...
2. NEMAM POKAZNU, A UŠAO JE
3. U EGIPTU SLUŽI DA SE U NJOJ POKOPA FARAOON, U RIJECI DA SE U NJOJ POKOPAMO OD ŽESTICA ZA PET KUNA.
4. NE ZNAM!
5. MA NE MOLAT!
6. BIJELO + KOLA =
7. MOGUĆNOST ... NA ŠIREM RIJEČKOM PODRUČJU.
8. BUREK KOD
9. RIJEČKI VOJNI IZUM (PLAVA POKAZNA)
10. ONE UMIRU RADI SLAMKI, A MI NA NJIMA OD ALKOHOLA.
11. U UTORAK NAVEČER IDEMO U
12. LINIJA KOJA VOZI SVAKIH PET MINUTA I PROSJEČNA OCJENA IZ MATEMATIKE
13. NAĐEMO SE NA STANICI KOD
14. HOĆEMO KUPITI VINO U DRUGU ILI U
15. ZAISTA? STVARNO?
16. SI TEĆ
17. KVART U KOJEM UVJEK KASNIŠ NA VAĐENJE KRVI JER SE ILI KOPA ILI JE POPLAVA
18. TRG NA KOJEM SUBOTOM SJEDIŠ I PIJEŠ
19. IDEMO SE TUĆ' IZA
20. KVART PODIJELJEN NA GORNJI I DONJI DIO S PUNO NEBODERA I JAKOM BUROM
21. RIJEČKO PIVO
22. IZ NJEGA SE ŠIRI PREPOZNATLJIV MIRIS RIJEKE
23. DAJ BABI
24., MOŽE ZADNJA?
25. NAJZAPALIVIJA STVAR U RIJECI
26. RIJEKA JE, JE RIJEČKA

UTAPANJE MLADIH U GRADU KOJI TEČE

Od dana kada je objavljeno da će Rijeka 2020. godine postati europska prijestolnica kulture na svakom se koraku može čuti nešto o tom projektu goleme važnosti koji će iz temelja promijeniti „grad koji teče“. Kada pitate ljudi da vam konkretno kažu što će se događati, najvjerojatniji je odgovor: „Ne znam.“ Ono što smo dosad (svi) mogli vidjeti skup su i kontroverzan promotivni spot koji je izazvao

burne reakcije i još skuplja igračka postavljena nasred Korza koja vam svira Odu radosti dok se pijani vraćate iz noći kulturnog uzdizanja u klubovima s glazbom C klase. Kako vrijeme prolazi, interes građana za cijeli projekt i nuda da će nas on zaista pokrenuti ne raste. Još je alarmantnija činjenica da među srednjoškolcima, budućnosti grada Rijeke, taj interes ni ne postoji. Siguran sam da će se naći mnogi koji će odmahnuti rukom i reći da je problem u nama, našoj pasivnosti i nezainteresiranosti za bilo što osim društvenih mreža i izlazaka. U tome ima djelić istine, no mi zasigurno nismo izvor problema. On leži mnogo dublje i među riječkom mladeži ukorijenjen je znatno prije pojave EPK.

Elitizam kulture problem je koji postoji već godinama. Sav

je kulturni

**Umjesto da dobijemo priliku
da uživamo u umjetnosti
koja će nas zaintrigirati, niz
grlo nam se guraju radionice
i projekti osmišljeni od
manjine za manjinu.**

**RIJEKA
2020 EPK
i mladi**

**TRSATSKA
KOKOŠ**

program usmjeren na odraslu populaciju takozvanih kulturnjaka. Predstave, izložbe, događanja - sve je namijenjeno uskoj grupi zrelih pojedinaca koji uživaju u visokoj kulturi. Sadržaj koji se nudi mladima izrazito je skroman, a promocija koja ga prati gotovo je nepostojeća. Za svaki događaj koji nije party u nekom od (loših) klubova jako je teško dozнати ako nemate prijatelje koji su uključeni u njegovo stvaranje. EPK odgovor na problem? Dječja kuća i profesor Baltazar. Čini se da su kreatori EPK programa još samo jedni u nizu velikih intelektualaca koji su apsolutno nesposobni shvatiti što moderni srednjoškolci žele i kako ih privući u interesantne aktivnosti. Umjesto da dobijemo priliku da uživamo u umjetnosti koja će nas zaintrigirati, niz grlo nam se guraju radionice i projekti osmišljeni od manjine za manjinu. Rezultat toga je širenje apatije i nezainteresiranosti za cijeli projekt među mojim vršnjacima. Malo sam istraživao o planovima grada Rijeke za mladež i pronašao gomilu stručno napisanih ciljeva i mjera. Većina ih je definirana dovoljno široko da se ništa konkretno ne mora napraviti, a ciljeve koji bi me se mogli direktno doticati nisam našao. Ne mogu se oteti dojmu da je više truda uloženo u izradu nego u provedbu programa za mlade.

Kada podvučem crt, mislim da Rijeka 2020 neće izazvati veće zanimanje mladih. EPK programi za srednjoškolce nedovoljno su dobro osmišljeni da nas prodrmaju i uvedu u svijet umjetnosti i kulture vrednije od one koju konzumiramo u noćnim klubovima i na Internetu.

Tomas Kurbanović, 4.b

ŠTO SREDNJOŠKOLCI OČEKUJU OD

RIJEKE EPK 2020

PA RASPON JE POPRILIĆAN... OD NE ZNAM NIŠTA
O TOME... DO OČEKUJEM DA ĆE ME NEKI THICC
DADDY ODVUĆI ODAVDE...
JEDAN SE LAJTMOTIV IPAK POPRILIČNO ČVRSTO
UGLAVIO, A OTPRILIKE SE SVODI NA OVO:
NEDOSTAJE NAM KONCERATA, IZLOŽBI I DRUGIH
INTERAKTIVNIH SADRŽAJA ZA SREDNJOŠKOLCE,
A NE ZA BEBE.
ZAKLJUČAK: KOLIKO LJUDI - TOLIKO ĆUDI... UPS,
IDEJA, PA SAD KAKO IH SVE ISPUNITI?! NIJE
LAKO!

Laura Bosner: Nadam se da pitanje ne zahtijeva odgovor na višoj intelektualnoj razini jer ja samo želim da stranci zapravo posjetе Rijeku, da eventualno upoznam neke ljudi i da nam bude liiit. Nadam se da će me neki thicc daddy odvući odavde.

Vanja Ivošević: Očekujem da će rezultat ovog projekta biti prestanak konstantnog ignoriranja te zanemarivanja grada Rijeke na nacionalnoj razini.

Andrej Rubeša: Volio bih vidjeti što veći broj događaja za publiku naše dobi. Očekujem da će ih biti, ali najvjerojatnije neće biti dovoljno dobro reklamirani da bismo se o njima mogli informirati na vrijeme.

Anja Pavlešić: Voljela bih da u Rijeci bude više događanja (koncerata, predstava, izložba, ciklusa filmova...) i da više mlade uključe u događanja.

Tara Martić: Debilni program za srednjoškolce jako me ljuti. Voljela bih da ima više super predstava poput Leice formata i da se prikazuju češće. Nedostaje nam koncerata, izložbi i drugih sadržaja za srednjoškolce, a ne za bebe.

Erik Begić: Očekujem da će doprinijeti razvoju grada u svim segmentima, da će se pojedini dijelovi grada bolje iskoristiti i uljepšati, tipa klupice, drveće, cvijeće i da će se održavati kulturne manifestacije pogotovo čitanja, koncerti, filmovi...

Karla Jakovac: Nadam se da će biti interaktivnih projekata i sadržaja jer bi ljudi koji ih dolaze vidjeti u njima trebali i nekako sudjelovati. Osobno se najviše nadam većem broju izložbi.

Lucija Vidović: Ja bih htjela vidjeti čišći grad koji baš i ne smrdi te više rekreacijskih sadržaja, tipa šetnica. I tako neke prigodne aktivnosti dostupne svima više kroz godinu, kao što sad bude za Advent.

Matea Jergović: Budući da je Rijeka jedini grad u Hrvatskoj koji će nositi tu titulu, mislim da je to super. Očekujem da ćemo ostalim europskim građanima moći prezentirati svoje običaje, tradiciju, kulturu te se na taj način povezati s njima.

Lara Miljak: Očekivanja mi nisu visoka, ali voljela bih vidjeti neke nove događaje, recimo zanimljive sajmove.

Mia Simić: Au, bolje da vam ništa ne govorim jer ne očekujem apsolutno ništa.

Sanela Bećirović: Od EKP-a Rijeka 2020. očekujem novu infrastrukturu koja će zamijeniti ruševne građevine i neiskorišten prostor. Također u obnovljenim prostorima očekujem organizaciju zanimljivih i redovitih sadržaja za građane svih uzrasta i dobi. Nadam se da će proglašenje Grada prijestolnicom kulture učiniti Rijeku još poželjnijim i popularnjim turističkim odredištem. Moja je želja da Rijeka postane i privlačnije mjesto za studente i mlade, koji kada se zaljubje u raznolikost, prilike koje Rijeka pruža i samu ljepotu ljudi i Grada, možda odluče ovdje osnovat svoj dom.

ŠTO JE IZVOR SVJETLOSTI?

**JA
PROSVJETNI
RADNIK**

7 ujutro. Maki se budi iz dubokog sna. Ne mora ići na posao. Nije vikend, nisu ferije, nije praznik – mirovina je. Pogleda kroz prozor; prekrasan je jesenski dan. Ulica je obasjana jutarnjim suncem, ptice cvrkuću. Oblači svoju omiljenu samtenu košulju za hladno vrijeme i bez hlače. Sjeti se da će biti hladno pa uzima smeđu kožnu jaknu i zabada aviatorske naočale na nos. *Oh da, pomisli, izgledam kao prava rock zvjezda.* Uputi se na Korzo gdje sreće pedesetak učenika PRHG-a. *Dobar dan, profesore!* nikada nije zvučalo slađe. Nakon jutarnje kave odlazi u svoj tajni

laboratorij u podrumu bivšeg radnog mjesto, gdje se nekoć nalazila njegova kantina. Trebalo mu je četrdeset godina da ga potajno sagradi, no sve te godine kašnjenja na sat su se isplatile. Sada je napokon spremjan za stvaranje bombe kojom će raznijeti to prokletno mjesto. PRHG je ionako uništen bez njega - █ nije ravnatelj, učenici nemaju nimalo poštovanja, svi samo prepisuju... Vrijeme je za akciju.

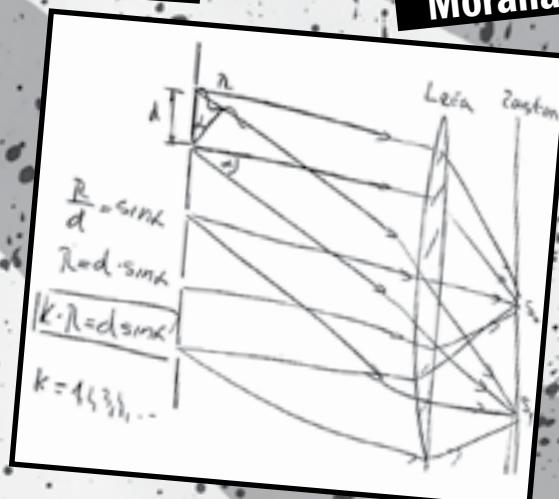
Tara Martić, 4.b

Samo još jedan dan u gradu. Hodaš stepenicama ispod HKD-a jer si nakon tri godine PRHG-a ipak kulturno uzdignut. U susret ti dolazi poznata, blago pogrbljena figura. Škiljiš, pa malo kao gledaš u mobitel – ne želiš buljiti. Ne, to ne može biti... Maki?! Nakon godina i godina rada u našoj „cijenjenoj ustanovi“, stalna instalacija učionice 306 premjestila se na riječke ulice. U kojem god smjeru kreneš, u koje god doba dana, viđaš ga barem dvaput tjedno. Izgleda sretno, bezbrižno. Ali nije se odrekao svog profesorskog ruha. Ista košulja, iste hlače, iste kožne cipele koje je nosio dok se nervirao i dijelio jedinice krajem petog mjeseca. Da nije bilo

onog blaženog ventilatora, tko zna koliko bi nas zapravo prošlo razred? Moraš priznati, čudno ga je vidjeti bez krede u ruci. Hoće li i novi profesor usmjeriti pogled kroz prozor taman toliko dugo da prepšeš cijeli ispit? Ne znaš, ali nije ni bitno. Sve što te zapravo zanima je koga ćeš, kada odes na studij u nepoznati grad, tražiti pogledom na ulici. Nažalost ne našeg najdražeg, sivokosog i nasmiješenog Miljenka.

Morana Mladić, 4.b

Makijev plan ploče

NAČIN NA KOJI RELIGIJA ODREĐUJE MOJ

Kažu da je adolescencija vrijeme kada si postavljamo najteža pitanja. Pitanja poput: Tko sam? Što želim biti? Koji je smisao moga života? To su pitanja koja se vrzmaju i mojim mislima, no u osnovi svakog odgovora je islam. Prema tome: muslimanka sam. U tome leži odgovor na pitanje tko sam, ali kada shvatite da to znači „ona koja se pokorava Allahu“ shvatit ćete i smisao moga života. Je li to čudno reći s obzirom na to koliko godina

imam?

Meni nije, no to zasigurno nije u skladu s onime što društvo od mene očekuje, a ni ustaljeni porekla prioriteta. Za mene religija nije samo religija, nego način života. Religija i neka svakodnevna životna situacija za mene su neodvojivi, zato islam uvelike određuje moju sadašnjost i moju budućnost.

Kada sam se rodila, moj je otac inzistirao da budem muslimanka „na papiru“, ali to dugo nisam bila u praksi jer nisam odgajana u okvirima islama. Članovi moje uže obitelji smatrali su ovu očevu odluku pogrešnom jer su mislili da će me u životu pratiti s lošom konotacijom. Ta je odluka bila hrabra s obzirom na to da sam rođena 2001. godine, samo mjesec dana nakon terorističkog napada u New Yorku. To je bilo vrlo teško razdoblje za islam i muslimane jer su svi označeni opasnima i rekla bih da je tada rođena islamofobija. U tom kontekstu smatram ju potpuno normalnom pojmom i ne krivim islamofobe koji se boje onih koji svoju vjeru i kulturu iskoristavaju na sasvim pogrešan i užasavajući način, ne razmišljajući o tome kakav utjecaj

“Tko sam? Što želim biti? Koji je smisao moga života?”

imaju na zajednicu muslimana koja broji 1,8 bilijuna članova prema podatcima iz 2015. godine. Danas imam 17 godina, iako islamofobija nije izražena u tolikoj mjeri kao 2001. godine, ona je i dalje prisutna. Iako sam „na papiru“ bila muslimanka s islamom me upoznao brat prije nekoliko godina. Nisam islam zavoljela preko noći jer je od mene zahtijevao mnogo prilagođavanja, ali kada sam o njemu učila ili iz radoznalosti posjetila džamiju, zadnje što bih povezala s muslimanima je bila mržnja. Iz svoje glave sam izbacila ono što sam o islamu slušala od drugih. Stvorila sam novu sliku kada sam vidjela kako je islam potpuno promijenio moga brata i naprsto ga spasio od pogrešnih i loših odluka. Moj je brat zbog islama postao bolja osoba, a islam je za mene postao sastavni dio moga stvarnoga, a ne pisanoga identiteta. Shvatila sam da sam odabrala težak put koji neće svi prihvatići, ali bila sam ponosna na svoju odluku. Smatrala sam da sam postala pratitelj savršenstva i u tome osjećala milost.

Zanesena tome mišlju, tek sam kasnije primijetila da je odluka koju sam donijela neodvojiva od drugih ljudi, iako je bila samo moja. Svoju sam budućnost, stoga stala promatrati životima svojih bližnjih. U mojim očima moj brat postao je bolja osoba, ali iz perspektive drugih on je opet donio pogrešnu odluku kada se posvetio vjeri. Što će mu ta brada? Zašto je stalno u džamiji? Zašto klanja baš pet puta dnevno? A kada bi pogriješio, pitali su se može

li se vjernik tako ponašati... Kao da su svi od njega očekivali i da prati i da ne prati ono što mu islam nalaže. Bili su kontradiktorni. Tko to oni? Članovi moje uže obitelji, to me najviše boljelo. Kako očekivati prihvatanje od strane društva ako te vlastita obitelj ne prihvata?

Druga osoba koja me natjerala da uvidim što bi me moglo čekati u budućnosti je bratova supruga. Kao i pred svakim srednjoškolcem i pred mnom su odluke o studiranju i zapošljavanju. Često razmišljam o tome kako bih željela biti profesorica. Razmišljam i o tome da u skoroj budućnosti stavim hidžab. Vidite li i vi problem koji povezuje ove dvije odluke? Hoću li moći pronaći posao u školi, a ne dobiti odbijenicu koja uglađenim riječima ustvari govori o tome da predstavljam strašilo za djecu? Hoće li i moj poslodavac, kao poslodavac moje šogorice, zahtijevati od mene da skinem maramu ako želim zadržati izvor prihoda? Sve su to pitanja na koja nemam odgovor... Nije li zanimljivo što se čeče govor o prisiljenjivanju hidžaba, nego o prisili njegova skidanja?

Ako i nadiđem ove probleme i posvetim se vjeri, tko mi garantira da neću, kao još jedan musliman u mojoj obitelji, biti deportirana? Bez ikakvoga konkretnoga objašnjenja rečeno mu je da predstavlja opasnost za državu. Morao je otici u inozemstvo i napustiti obitelj. Je li pak to budućnost koju mi donosi islam?

"Kada razmišljam o budućnosti u meni se miješaju nade i strah."

Ne znam, ali kada razmišljam o budućnosti u meni se miješaju nade i strah. Strah, jer se pripremam na najgore, a nade jer želim promijeniti mišljenje ljudi i dokazati da je islam moj smisao, snaga, vjera u nešto bolje, oslonac u teškim trenutcima i odgovor na moja pitanja. Da je hidžab moj izbor i moj ponos, a ne komad odjeće koji me ograničava i čini drugačijom od ostalih. Kada s hidžabom na glavi prošetam ulicama Rijeke, moji sugrađani mogu me smatrati drugačijom od sebe. Ali u mojim očima, tada smo jednaki. Jedino što oni vide je moje lice i ponosan osmijeh. Ne vide odjeću koja prati najnoviju modu. Zbog širine moje haljine ne vide kakvo je moje tijelo. Zbog marame ne znaju kakva je moja kosa. Ne znaju što volim i što inače odijevam. Ne vide ono što nije važno i što obično oblikuje prvi dojam koji stječemo o osobbi. Ne znaju ništa o meni na prvi pogled i moraju me procijeniti prema mojim riječima. Smatram da je hidžab ljepota i zaštita jer o osobbi iza marame ne znamo ništa, ona može biti tko, bilo koja žena. Zato hidžab čini razliku, ali razliku da shvatimo da smo u suštini isti jer izgled nije važan, već je važno ono što mislimo, kažemo i činimo. Hidžab stavlja naša djela u fokus, a izgled, osudjivanje, bogatstvo i razlike među ljudima u drugi

plan. On je za neke samo marama ili modni dodatak, ali u islamu ima vrlo važnu ulogu. Poboljšava nas kao osobe, smanjuje bilo koji vid diskriminacije ako ga prihvatimo i shvatimo na pravi način i pomaže nam da vidimo sebe u drugima. Da razmišljamo o onome što nas spaja, a ne o onome što nas razdvaja. Razliku da shvatimo da razlika nema i da smo svi u suštini isti.

Želim biti dio te ideje i iako ne znam što mi budućnost nosi, želim vjerovati da je u meni problem. Da se JA bojim islamofobije i da se JA bojim biti doživljena kao ekstremna muslimanka ili kao muslimanka po prezimenu. A zanemarujem središnji put, put kojim zapravo želimći. Put ispunjen i pogreškama i uspjesima. Nesavršen put koji nastoji pratiti savršenstvo. Put truda.

Ne smijem zaboraviti da sam sama odgovorna za sliku o sebi, i kao vjernici i kao osobi. Svojim ponašanjem mogu utjecati na budje ponašanje prema sebi i islamu na mikrosociološkom polju. Ne smijem zaboraviti ni da sam kap u slapu kada je riječ o makrosociologiji. Zapravo, ključ sretne budućnosti je u mojim rukama jer život uvijek pruža mnogo mogućnosti za odvažne.

Sanela Bećirović , 4.b

Uredništvo Kulta te poziva da staneš uz žrtve silovanja!

SILOVANJE NE SMIJE PROĆI NEKAŽNJENO

**PRHG, dođi na prosvjed.
Osudi silovatelje.
Dokaži da ti je stalo.**

SUBOTA | 11:00 | KONT

SVIMA NAM JE DOSTA OVOGA, KVLAGU!

Pa evo, sjedim za laptopom i pišem. Već je skoro ponoć ali nema veze, sutra je subota. Zapravo, čak i da nije subota, ne bi imalo veze. Danas je bio 35. dan štrajka u školama. Trideset i pet!!! Tko bi rekao da će se sve to ovoliko odužiti? A koliko će se još odužiti? Svaki dan netko odustane, ali velik broj učitelja i profesora još uvijek ne posustaje. Kao i 67% hrvatskih građana, podržavam štrajk. Smatram da je činjenica da se vlada oglušuje na zahtjeve koji su im objašnjavani opet i opet sramotna. A Kolinda koja je krenula s optuživanjem Milanovića i njegove politike? Naravno da je i to utjecalo na današnje stanje, ali Plenković si je sam iskopao jamu iz koje se sada ne zna izvući. Na početku štrajka Vlada je možda još i mogla „uvaliti“ sindikatu nekakvu manju ponudu koja je barem u skladu s njihovim zahtjevima, ali sada nema odustajanja. Sve je otislo predaleko. Ljudi su

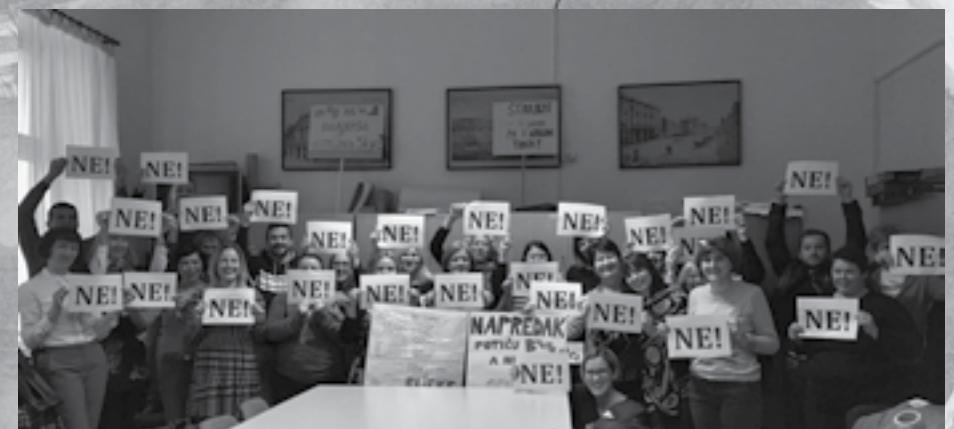
o štrajku

KAO I 67% HRVATSKIH GRAĐANA, PODRŽAVAM ŠTRAJK. ČINJENICA DA SE VLADA OGLUŠUJE NA ZAHTJEVE PROSVJETNIH RADNIKA SRAMOTNA JE, A ISTOVREMENU JASNO POKAZUJE I NJIHOVU NEZINTERESIRANOST ZA UČENIKE I OBRAZOVANJE U CJELINI.

bijesni – kako profesori, tako i brojni ostali. Prosvjed je digao na noge nevjerojatan broj ljudi. U sredini svega je školstvo, naravno, ali ovaj prosvjed nosi veću poruku od toga. Pokazuje nezadovoljstvo naroda. Nezadovoljstvo našom politikom koja rijetko zapravo ide u korist naroda i koja se iz godine u godinu sve više svodi na absurd. Ovo je poruka koju je jako važno poslati i drago mi je da se to konačno događa. Ali nikako da se dođe do

kompromisa. Svima nam je dosta ovoga, kvragu. Umorni smo. I profesori i učenici i roditelji, a vjerujem i političari. Situacija mi se trenutno čini poprilično bezizlaznom. Jedino što po meni profesori sada mogu učiniti je ustrajati. Ne odustajati, škola po škola, nastavnik po nastavnik, nego nastaviti kao cjelina. Previše je toga već žrtvovano da bi sad odustali. Šteta je već učinjena, nastavni sati su izgubljeni, ne može to sve na

kraju biti za ništa.
S druge strane... ta šteta
me brine. Radi se i o mojoj
budućnosti. Jedan od profesora
koji su imali veliku ulogu u
prosvjedu na pitanje o štetu
po učenicima odgovorio je: „Ma
ne, oni znaju da ćemo mi sve
to nadoknaditi, moja kćer
je presretna što je doma.“
Parafraziram, ali takav me
odgovor povrijedio. Da sve
ovo ne ide na našu štetu? Pa

„nisam bila na nastavi gotovo
puna dva tjedna! Već su i za
vrijeme cirkularnog štrajka
odgođeni brojni ispiti, puno
ih se nakupilo, a tek sada?
„Doma ste, imate vremena pa
učite.“ Što da učimo? Kako da
prioritiziramo kada ne znamo
hoćemo li se vratiti u škole
kroz par dana, par tjedana?
Neke zadatke možemo
obavljati, naravno, ali brojne
druge ne možemo. Jednom

kad se vratimo u školu šteta će
se vidjeti na našim ocjenama,
koje su nam važne za upis na
faks. Vidjet će se i na našim
rezultatima na maturi. Da ni
ne spominjem stres koji ćemo
osjećati i profesori i mi. Ali ne,
ništa od ovoga ne ide na štetu
učenicima, otkud vam samo
takva ideja?
Datum otvaranja prijava na
Postani student je došao i
prošao, a da mi o tome ne
znamo ništa. Sve je tako
neizvjesno – vraćamo li se
idući tjedan u školu? Što je s

maturama? Sto je s prijavama
na faks? Frustrirajuće je. Kada
sam čula za opciju da se ponisti
godina, neću ulaziti u istinitost
te tvrdnje, ali lagnulo mi je.
Jer bi to značilo da se štrajk
može nesmetano nastaviti, da
se poruka kako se po narodu
ne može gaziti šalje, ali i da će
iduće godine moći normalno
završiti srednju bez improvizacije
i dodatnih stresova.

Morana Mladić, 4.b

ja som usamljeni grah
00:14

ko ti je zadao izazov biseru
00:13

Nikto mi nije zadao izazov.

jesi pijana lol
00:15

Bila sam trjezna i vrlo odmorna. Osim toga - sama i svjesna svojih postupaka (za promjenu lol)

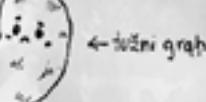
Možda ne preferiram stabilna (jer li itko stabilan nakon 23 sata?), ali ozbiljna.
Nisam se žalila. Puno sam razmišljala o tome što sam rekla.

krah se kopije u većim
kolicinama

*grah
00:15 w

hendekpirana
zvijezda

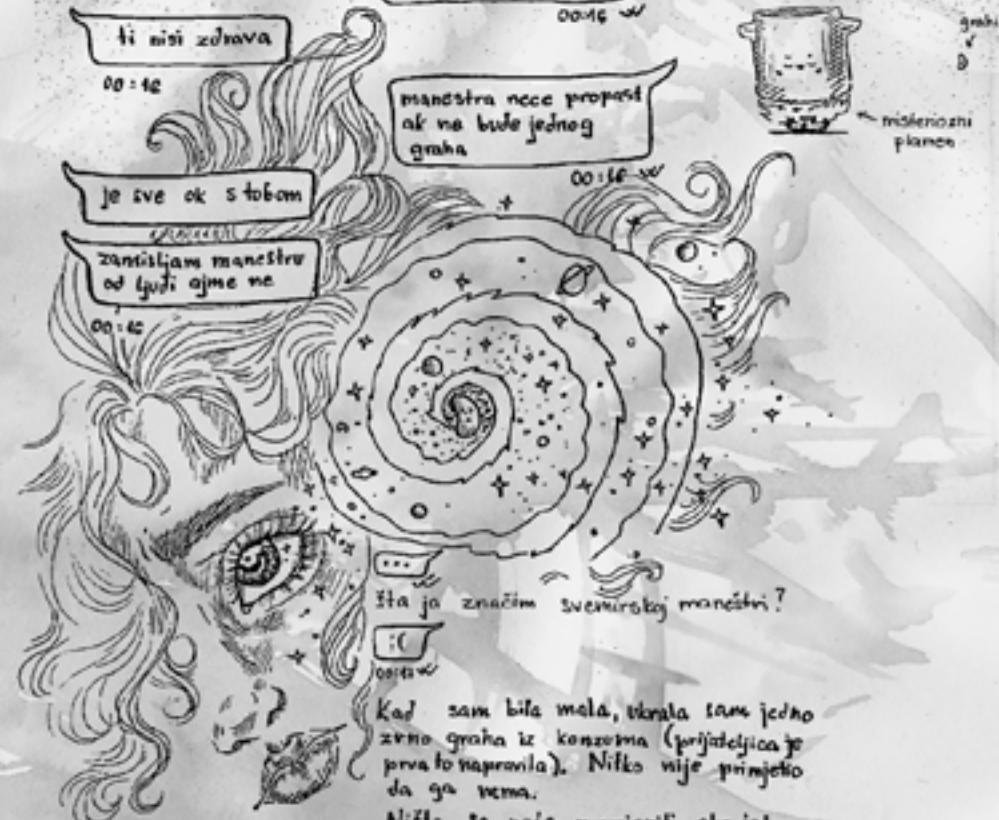
sta jedno zrno graha
znači svemiru ??
00:16 w

ti nisi zdrava
00:16

manastira neće propasti
ak ne bude jednog
graha
00:16 w

je sve ok stobom

zamisljam manastira
od ljudi; gime me
00:16

cu beba

ja cu bit grah i tobom

i pitat cu mateca ako hoće bit
grah
00:18

i maja može bit grah

00:18 w

lol
maleo zeli bit bondeva
00:18

ZAŠTO VOLIŠ/ NE VOLIŠ RIJEKU? ŠTO JE TEBI RIJEKA?

Industrijska povijest, ča, more, ribarnica,
Autotrolej, maškare, Robna kuća Korzo,
Klub mladih, Palach, Kampus, kišaaaaaa i
buraaa.

Rijeka je voda. Voda je
riječka voda.

KiŠa, ljudi i ljestvica,
hehe, pod ljestvica mislim
na sebe.

Volim zbog prijatelja koje sam
stekla. Vjerljivo ih ne bih
upoznala da ne živim ovdje. Ne
svida mi se: KiŠa. Onaj ružni bor
koji stave nasred Korza za vrijeme
blagdana. Živčane babe u busu.
Mulice u minicama u 12 mjesecu
(smrznut čes si jajnike i ostat
sterilna, pokrij se). Nikome nije
fjaka??? Glupi ljudi. Dvolični ljudi.
Ljudi koji zabadaju nos di im nije
mjesto. Općenito: ljudi. Ne daj bože
da navijaš za Hajduk.

Mlinar, buraz.

Zbog čakavštine, predivne
arhitekture secesije i
neorenesanse, bogate povijesti,
običaja i punk scene (punk nije
mrav!).

Jer je topliji od Zagreba, a otvoreniji
od selendre.

**RIJEKA JE MOJA DOMOVINA! ONA
JE DIO HRVACKE A HRVACKA JE
SVETINJA SVIH PRAVIH HRVAĆANA
KATOLIKA I JA ZATO JAKO VOLIM
RIJEKU GRAD HRVAĆANA KATOLIKA!**

Volim, zato jer ima sva godišnja doba.

Ima more. To je lijepo. Rijeka je bijak, ali okolna
selendra okej.

Djeca koja misle da su kul šta briju
glavu i glume Armandu, cure koje misle
da su foru jer se tuku i sve.

Dobre čke.

Jer je moja.

Rijeka ima neku svoju dušu. Treba pogledati „out of the box“ i zanemariti klošare debile „ajmo iza RR“. Pogledati oko sebe na neki drugi način. Smatram da ima kulturnih ljudi u ovome gradu. Kazalište je često puno. Ima i kulturnih mladih ljudi, no oni često ostaju doma i druže se u krugovima izvan centra grada. Ne kao klošari koji su svaki dan ispred Meka i čekaju „daj des kuna“. Zato i ljudi smatraju da je grad pun klošara i majmuna jer se njih najviše i vidi.

Volim zbog Konta i rocka, ne
volim zbog klošara.

Kont, klošarenje po
Harteri, naše jako
kvalitetno Art-kino,
otvoreni ljudi, monopol
Mlinara na pekarsku
industriju, kopanje,
poluraspadnuti busevi,
KIŠA!!!

Vidio sam štakora.

Volim, liberalno je, chill je. Nema
problema.

Ne volim, želim ići će.

NK RIJEKA!

Zato jer ima puno uzvisina i
padina pa sam dobila super
mogućnost ojačati noge i imat
zdrav kardiovaskularni sistem.

Busevi koji kasne.

Volim jer je lijepa, ne volim jer smo u
banana državi.

Samo po domaću style.

Malen, tmuran, monoton, dosadni ljudi.

OTŽAS
\ ŠLJIVO
NE VOLIŠ
RJIKE
EL OTŽ
TEBI
RJIKE
AS

INTERVJU SA SLAVENKOM DRAKULIĆ

U petak 25. listopada 2019. godine povodom obilježavanja Mjeseca hrvatske knjige u Ogranku Trsat Gradske knjižnice Rijeka gостovala je ugledna hrvatska književnica Slavenka Drakulić čija su djela prevedena na mnoge svjetske jezike, a njezine članke, kolumnе i političke komentare objavljivaju domaće i strane novine i časopisi, među kojima su The Nation, The New York Times Magazine, Süddeutsche Zeitung, Internazionale, The Guardian.

DJEVOJKE,
BUDITE
EKONOMSKI
NEZAVISNE!

Slavenka Drakulić je u Rijeci predstavljala svoju novu knjigu *Nevidljiva žena i druge priče*, a mi smo tu priliku iskoristili za razgovor. U nastavku pročitajte što nam je rekla o nekim važnim temama.

O osobnosti i književnosti, a i nešto malo o Peteru Handkeu, kontroverznom (novom) Nobelovcu...

Za književnost je sasvim nevažno kakav je čovjek, tip pisca, je li iskren ili nije, ne igraju nikakvu ulogu, kvaliteta njegova djela ne ovisi o njegovom karakteru, nego o njegovom talentu i sposobnosti pisanja. Čovjek da bi bio pisac mora pisati, mora puno pisati, a sad, ima nas svakakvih. Dobar je primjer za to Peter Handke¹ koji je po svojim uvjerenjima jedna izuzetno

¹ Ovogodišnji kontroverzni dobitnik Nobelove nagrade za književnost. Dodjela Nobela Peteru Handkeu izazvala je niz burnih reakcija svjetske javnosti s obzirom na njegovu otvorenu podršku Miloševićevu režimu.

konzervativna i problematična osoba, ali kao pisac je izvrstan. Mislim da se čitatelji uopće ne bi trebali zamarati s osobom pisca, nego samo čitati djelo.

O feminizmu...

O feminističkim, ženskim temama pišem dugo, od početka osamdesetih, ali nisam aktivistica. Feminizam je važan jer su ženska prava u pitanju, prave žene da budu ravnopravne s muškarcima. Žene imaju sposobnost rađanja, a svaka vlast i svaka država nastoje tu sposobnost kontrolirati i zbog toga se žene moraju izboriti za svoja prava ili biti na oprezu da im se ta prava ne oduzmu. Feminizam je generička riječ, on se definira s obzirom na okolnosti i tip sistema u kojem se javlja. Nije feminizam svugdje isti; nije isti danas ili u bivšoj Jugoslaviji, tu ili na zapadu. Razlikuje se ovisno o okolnostima, ali se uvek svodi na borbu žena da budu ravnopravne s muškarcima.

O Pravdi za djevojčice...

Čini mi se da je feministizam u Hrvatskoj dobio jednu novu, dobру notu prošle subote kada su u petnaest hrvatskih gradova žene izašle na ulicu, protestirati. To buđenje važne samosvesti čini mi se jako važnim i zbog toga sam jako zahvalna Jeleni Veljači i organizatorima toga skupa. Morali smo dodati da je i uredništvo Kulta pozvalo učenike i djelatnike Prve riječke hrvatske gimnazije da sudjeluju u prosvjedu, što je izazvalo iskreno oduševljenje Slavenke Drakulić. Bili ste tamo?! BRAVO, BRAVO!!!

Savjet mladim djevojkama (za kraj)...

Prije svega, budite ekonomski samostalne i nezavisne, da uvek

možete tamo nekakvog tipa s kojim živate i koji vas maltretira ostaviti i otići živjeti na svoj račun! Temelj ženske nezavisnosti je mogućnost zarade, zato je važno da žene i muškarci imaju ista prava, da zarađuju isti novac za iste poslove što još uvjek nije slučaj. Ekonomска nezavisnost temelj je feministizma.

Razgovarali: Tara Martić, 4.b.
Tomas Kurbanović, 4.b.
Fotografala: Anja Pavlešić, 3.b

Zaključak: žena je faca!

Važno: bila je učenica Prve riječke hrvatske gimnazije.

Jos važnije: odmah se sjetila svoje profesorice hrvatskog jezika Marije Ujević, uz opasku – bila je odlična!

Najvažnije: Tko zna, možda jednom bude nešto i od nas! Ako je uspjela ona, zašto ne bismo i mi?

Književna kompetitivnost za mlade

RVLITE KRATKE KULT

festival.europeka. **kratke.** **priče**

Festival europske kratke priče je punoljetan, to znači da postoji... pa dosta. Osim što okuplja značajna književna imena današnjice, uz njega ide i natječaj za kratku priču, a od prošle godine i natječaj za mlade do 19 godina. Na prvom natječaju FEKP 19 dvoje je učenika PRHG pobralo

misao #1

Zadnji mjesec naše srednjoškolske bitke je u tijeku. Malo je reći bitka, ovo se pretvorilo u rat i to križarski. Nisam siguran je li napornije bilo beznadno mučenje i izbacivanje duše četiri prošle godine ili sada ovo blesavo češkanje međunožja iz sata u sat čekajući da konačno prođe posljednjih tjedan dana. Budno spavanje, igranje biljara na mobitelu i gledanje debila kako se preseravaju postalo je svakodnevica. Imam osjećaj kao da smo kameleoni s National Geographica koji sedamsto pedeset i četiri sata stoje u jednom položaju ne bi li onim brzim jezikom upecali veliku, dlakavu, zelenu muhu. Tako mi pecamo glupe,

gotovo pijane i autistične fore u zadnje vrijeme. To nam je plafon, top, vrh naše produktivnosti. Učionice i hodnici su postali groblja živih leševa koji ispuhaju glupost cijelom površinom svoje kože. Kad bih barem mogao biti doma s nekim bitnim. Da gledamo Chuck Norrisa kao ljetos u onoj kul seriji gdje on u Texasu puca u zle dečke. To je bila uživancija. Ona bi razvezala pundu. Otvorio bih regal u kojem ponosno stoji London Dry, Chivas i prepečenica „2003. Fojnica“. Čovječe, pa ona ne pije... Cola i kava imaju kofeina. Napravio bih joj Cedevitu. Od toga se neće tresti.

Filip Šupuković

nagrade za 2. i 3. mjesto, a Ida Zdilar iz Imotskoga je osvojila prvo. Festival se održavao u Palachu. Atmosfera je bila laid-back, iako malo zagušljivo. FEKP će se održati i ove godine u sklopu EPK Rijeka 2020. pa pišite, možda nešto od nagrada i uhvatite. Nadam se da će ove godine bit' novčane. Evo vam prilika da pročitate nagrađene radove Misao #1 Filipa Šupukovića i Show must go on, moj.

Laura Haramija, 2.d

SHOW MUST GO ON

Glumica, na sceni, treće lice, reflektor, završni čin, bijela majica, stoji na mjestu, tišina. I još tišine. Lomi ju monolog. Kaleidoskop riječi, svjetla, lica i boja u pljesku. Zastori se sklapaju, the end.

„Show must go on“

Već je prošlo dva i pol sata kako su se gledatelji smjestili u kazališna sjedala. Na pozornici su se izmijenile riječi, radosti, tuge, sukobi i ljubavi, osmjesi i vrijeme. Red je za završni čin.

Final cut.

Jesam li spremna?

Na scenu je bosa ušetala mlada žena u prevelikoj bijeloj majici koja je dosezala do koljena. Reflektor je uperen prema njoj dok je ostatak dvorane crn. Sporim, ali čvrstim korakom stigla je na sredinu pozornice.

Stala i usmjerila pogled u prazno. Iako je bio mrak, znala je da joj pogled reže tamu iznad glava gledatelja. Ne traži lica. Šutjela je nekoliko trenutaka. Jedna minuta, dvije minute... Ijudima je već počelo ići na živce. Čula je kako im hlapi strpljenje. Vrpoljenje, šaputavi mmor, pobegli glas. I baš kada se jedan par ustao, počela je govoriti.

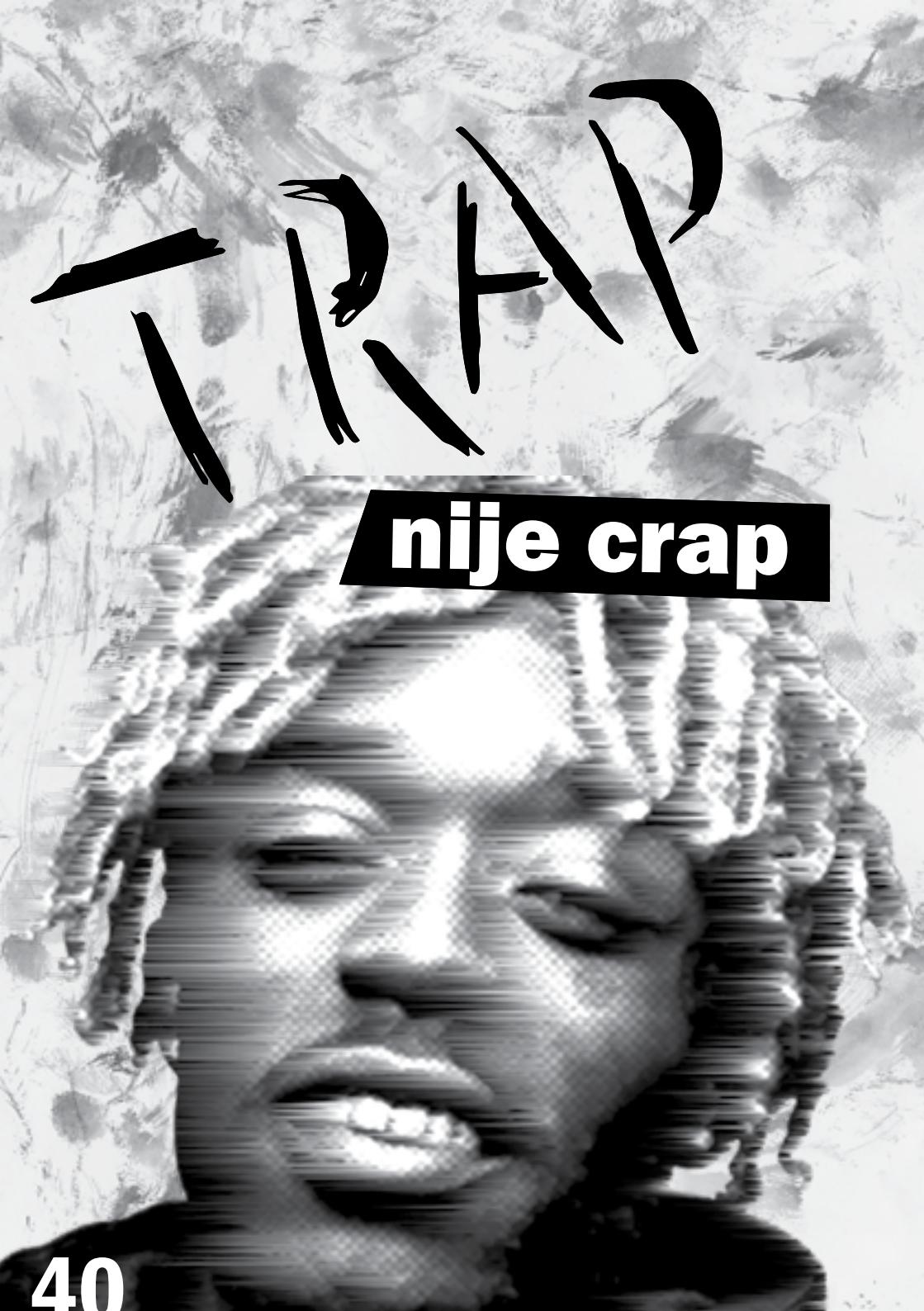
Ja nisam nekakva prolazna misao. Ja nisam zvuk. Ja nisam stvar s kojom se možeš igrati. Ja nisam emocija. Ja nisam tijelo. Ja nisam muško. Ja nisam žensko. Ja nisam označen/a nekakvom etiketom. Ja nisam odjeća niti obuća koju možeš staviti na sebe. Ja nisam životinja. Ja nisam biljka. Ja nisam muzika koju možeš pustit kada ti se prohtije. Ja nisam robot niti stroj. Ja nisam planeta. Ja nisam kukac. Ja nisam

lišće koje otpada jeseni i zimi i koje opet raste u proljeće i ljeto. Ja nisam slika koja je tu da uhvati neko sjećanje. Ja nisam nitko i ništa. Ja nisam nečija i ničija prva ljubav. Ja nisam netko koga možeš isključiti iz svoga života. Ja nisam vrijeme koje teče. Ja nisam tisućljeće, stoljeće, godina mjesec, tjedan, dan, sat, minuta, sekunda. Ja nisam vjetar koji osjetiš kako prolazi kroz tebe. Ja nisam vatra koja gori. Ja nisam voda koju možeš ispititi. Ja nisam zemlja koju možeš zgaziti. Ja nisam put kojim možeš ići niti cilj do kojeg možeš stići. Ja nisam riječ koja izlazi iz tvojih ustiju. Ja nisam riječ koju možeš zapisati ako želiš ili moraš jer ti je netko tako rekao. Ja nisam jeka koja se ponavlja opet i opet. Ja nisam netko ili nešto što možeš dobiti ili osvojiti. Ja nisam nekakva pametna poslovica niti još pametnija zagonetka od koje će vam mozak proraditi. Ja nisam zvijezda koja ukrašava tamno, noćno nebo. Niti sam tabletka koju moraš popiti kako bi se bolje osjećao. Ja nisam dobra ili loša

knjiga koju nakon što je pročitaš staviš sa strane da skuplja prašinu. Nisam niti ta prašina koja ostaje na stvarima koje također nisam ja. Niti sam neka poznata osoba čiji poster ljudi stavljuju na svoje zidove. Nisam tajna koju povjeriš nekome tko ti je vrlo blizak. Nisam instrument koji možeš naučiti svirati i iz kojeg možeš proizvesti zvukove. Niti sam suze koje teku iz očiju od sreće i od tuge. Nisam olovka, kemijska, tuš, flomaster ili ostale pisaljke s kojima se piše na papiru ili drugoj podlozi. Nisam bilo što što vam može pasti na pamet. Nisam osoba koja se osjeća posebno. Nisam suvenir koji kupiš za uspomenu s novcem koji zaradiš ili dobiješ. Također, nisam novac kojim kupuješ. Ja sam sve što nisam. Ja nisam ni sve ono što jesam.

Zastor je srušten.

Laura Haramija

TRAP

nije crap

Iako sam ponosna što mogu reći da se moje playliste sastoje većinom od trapa i rapa, moj glazbeni ukus među mojim vršnjacima nailazi na puno neodobravanja. Stoga bih se htjela obratiti svima koji nemaju nikakvog glazbenog (ne)ukusa van mainstream cajki koje se slušaju u našim klubovima i pritom osuđuju moj izbor pjesama. Priznajem da ima dobrih cajki. I ja znam izaći s prijateljima na njih i tamo se razbacati. Zašto onda vi vrijedate muziku koju ja slušam? Neki cajkaroshi u životu nisu čuli više od dvije trap pjesme koje su overplayane na MTV-u, ali pliju po trapu i meni čim kažem da mi je pun kufer Džeka i Džonija. Znam da u našoj školi ima puno ljudi koji ponekad žele izaći negdje gdje neće opet slušati Tri čaše, nego se bolje provesti uz Lil Uzija, Kukus ili bilo koju rock/techno pjesmu, ali ne žele da ih vršnjaci ne bi smatrali „drugačijima“. Mrzim kad glazbeno ograničeni ljudi mene i moje prijatelje smatraju „drugačijom“ zato što se pronalazimo u (t)rapu, rocku ili technu. Misle da se namjerno želimo izdvajati, pa sve koji piju na Kontu nazivaju propalicama, a

sve koje idu u Crkvu, Život ili Palach klasificiraju kao harkiće i klošare. Ja sam se na to već navikla. Kada me neki prijatelj nazove klošarom, ownam to.

Također, oblačim se u skladu s onim što slušam, tako to većinom biva. Naravno da se i zbog toga nađu specijalci koji me osuđuju jer ne nosim basic Superstar šuze i Adidas hidicu. No ne znam jeste li primjetili da je trap zajednica sve veća. Grad je pun skaterskih outfita, tenisica s огромnim džonovima, vrečaste odjeće... Sve se više današnjih cajki križa s rapom, a sve je veća hrvatska rap scena.

Ono što želim poručiti svima koji ovo čitaju je da ne osuđuju druge zbog glazbe koju slušaju jer oni ne osuđuju vas. Ja sam zahvalna svojim prijateljima koji su moj ukus prihvatali bez omalovažavanja. Ako ste jedan od onih koji na putu do škole slušaju cajke i ako vam vaš „drugačiji“ prijatelj predloži neku stvar koja nije Coby - poslušajte, možda vam se svidi. Ako u izlasku na zvučniku slušate treš - pa pustite nakon 100 pjesama i nama jednu. Ako vas pozovu u neki klub gdje se ne pušta Severina - otiđite, to samo znači da vas želimo upoznati sa svojim načinom života i provesti se s vama.

Sara Bunić, 4.b

LIVING LA VIDA LOCA

Postoji neka čarolija u tome, u cijelom tom krugu odgovornosti i slobode. Ustaješ svaki dan bez pritiska jer znaš da si ti sada odgovoran za sebe. Ne možeš kriviti "staru koja te tlači da učiš" i brani ti izlazak, ne trebaš se bojati kako opravdati sat kemije koji si zamjenio satom ispijanja kave u Boonkeru i ne trebaš se pribjavati

favoriziranju ili etiketirajući učenika. Ti si gospodar svojih odluka, iako možda nemaš blage veze kako fakulteti uopće funkcionišu i što su ti ECTS bodovi, koji svaki košta 120 kuna ako padneš kolegij, ali to nije važno.

Po prvi put, tu nekad neuhvativo misao, živiš iz dana u dan, prihvatiš kao svoj način življena. Nevjerojatna je promjena iz poznate okoline srednje škole, gdje se zna koji je tvoj položaj u hijerarhiji (i koliki danak plaćaš Crkvu), do fakulteta gdje si svoj odvjetnik, doktor, tajnik i ministar financija. Razveseliš se kavom za pet kuna u Medicinaru, obrokom u Indexu za šest i završnim rokovima negdje u drugom mjesecu. Već se polovicom desetog mjeseca ti brojevi totalno preokrenu pa završiš svaki dan na fakusu do pet jer ne smiješ propustiti predavanja ako želiš imati nanometarsku šansu za prolazak završnog, a uplete se tu i pokoji međusipit, kojim sakupljaš bodove za tu apokaliptičnu veljaču.

Otkriješ da ti ne pašu ljudi koji se žale na svaku prokletu sitnicu, na svaki mol pipetirane kiseline na vježbama, na svaki seminar iz biologije i izračun udaljenost realne slike od mrežnice oka. U cijelom tom vrtlogu stresa i noviteta, ključni su maleni trenutci, trenutak kave prije kolokvija kada si međusobno objašnjavate stvari koje ne znate, trenutak kada vas puste ranije s predavanja pa trčite popiti treću kavu tog dana, trenutak kada stranci postanu prijatelji s kojima izlaziš van, smiješ se i međusobno ohrabruješ.

Proživjeli ste pakao mature i zastrašivanja profesora koja su samo pogoršala situaciju. Sigurno je da većina maturanata pati od blažeg PTSP-a, a sad je sve sasvim novo, uzbudljivo i nepoznato. Cijeli se četvrti razred vrti

oko matura, izbora za fakultet, svaki sat se o tome priča, svu produ kroz makar jednu krizu identiteta i prosječno tri sloma živaca. U jednom trenutku pomisliš da nećeš proći, u drugom učiš tri predmeta istovremeno. Izmjenjuju se dobri i nešto lošiji dani, a najbitnije je ostati vjeran sebi. Neuspjeh nije poraz, u redu je ako ne znate što želite studirati, imate tek 18 godina. Ne zaboravite živjeti život izvan korica knjiga.

Ela Maljković

Jeste li ikad primjetili da je naša ljubljena škola obojena u tri različite nijanse žute? I ni jedna od njih nije uistinu lijepa, topla, sunčana žuta koja budi radost i donosi toplinu? I evo me, sjedim u toj zgradi kvazi žute boje, kao i gotovo svaki radni dan u protekle četiri godine i - geografiju? Ma, nema veze. Šta sad? Komad - komad! I to je za lude. [] je ionako nerazuman. A to što sam ja jučer provela pet sati na Instagramu... Ma, halo, [] je NERAZUMAN! Gdje bih ja bila problem? Oh, evo u Bounty.

Tara Martić, 4.b

SOL VIDI KAKO PUMO LAVICA IMEN 000 003 40 2019.	U FAK. TO JE BILO BKO 000 003 2019.	KOMAD POKET UČIT ZA MURKU 000 003 2019.	JE BONI 000 003 2019.
--	---	---	--------------------------------

Hodam stoljetnim hodnicima
naše elitne škole.

Dižem pogled prema stropu, tj.
svodu (kako nas je Rosatti učila)
i primjećujem da je bačvast.
Hodam dalje, viđam traveje,
pojasnice, polustukove.
Zaključujem da sam u krizi
gimnazij(al)skih (nije to
normalna adolescencija) godina.

Claudia Bošković, 3.a

Imamo rupu – River.

Kolo sreće se okreće – Profesore,
isprika.

Početak školske godine.
Dvadesetak ljudi čeka. Treba vam
potvrda za pokaznu? –
Hahaha. Sretno!

Papir i sapun u školskom
WC-u – i dalje naš je
luksuz.

Karla Šoštarić, 4.a

ŠKOLSKI BISERI

Nemoj biti tužna jer je 10.25, a
tebe još ne puštaju na odmor.
Sjedi, šuti i oplakuj tu štangicu:
malina – vanilija koja je samo
danasa 2.50 kune, svjesna da kad
tebe puste i konačno dođeš do
Mlinara, nje više nema.

Nika Dangubić, 4.a

Je li ovo još samo jedan sat fizike u nizu na
kojem, tom rodilištu dosade, vrtiš vječno
slavne stihove „mala moja, dajem ti na
znanje, sila masi daje ubrzanje“. I po tisućiti
se put pitaš Zašto bi to netko napisao?!
Onda shvatis odgovor: zbog Škole za život.

Nika Dangubić, 4.a

Ima u školi dana koji su pakao.
Kad nam stave tri bloka u jednom
danu, dođe ti da se propucaš. I to
predmeti koji veze s vezom nemaju.
Petkom tjelesni, izvlačiš se najbolje
kako možeš, tko će vikend provešt
s upalom mišića, u bolovima?
Skola je ujutro, prva dva busa
propustiš jer ne staneš u njih, onda
konačno uđeš u treći. Nisi ni ušao,
a već moliš Boga da se ne srušiš jer
nema zraka. Tješi činjenica da se
nemaš gdje srušiti.

Anonymous 3

STRUK !.

STORYTIME: CRKVA

**Tamo se pušta
uglavnom novi val
muzike, ima svašta: od
trepa, repa, hip-hop-a i
ako to volite, stvarno je
predobro.**

Ljudi moji, da sam unaprijed znala kako će se odviti moj „prvi put“ u Crkvi, ostala bih doma u svom toploem krevetu ko svako normalno antisocijalno dijete subotom navečer. Ovo već u startu zvuči ko pokušaj ocrnjivanja Crkve, ali nije. Za vas koji niste upućeni, Crkva je klub u Ružičevoj, znači pet min od Mrtvog, izolirana od centra, Bogu iza nogu.

GREŠKA #1 Istražite kamo morate ići ako vam je prvi put.

Vividno se sjećam sebe kako hodam u 11 navečer uličicom koju osvjetjava, ono, jedna pokvarena lampa, a ta žmiga svakih par sekundi. Samo čekam da me zaskoči neki narkić, uz to, pametna kakva jesam, ni ne znam di sam. Scena iz hororca, al' je zato Google maps dar od Boga. To su bili dani kad ne smijete biti vani iza 11 (u teoriji, al u praksi...) i meni, paranoičnoj, svaki je bijeli auto sumnjiv. Da malo premotamo film - nađem ja to napokon, ali..

GREŠKA #2

Tko dolazi na ovakve stvari prije 1-2? Nitko, osim, evo, mene. I tako gubim vrijeme, dolaze ljudi, ja se skompala s nekom likušom šta mi može bit stara i mi se upustile u neki deep razgovor, ovo-ono. **Tamo se pušta uglavnom novi val muzike, ima svašta od trepa, repa, hip-hop-a i ako to volite stvarno je predobro, DJ-evi baš znaju podić atmosferu.** Šta se tiče ljudi koji tamo dolaze, svi su super i otvoreni tako da se realno s bilo kim možete sprijateljiti. Da se vratimo na priču, još nije bio došao Kukus koji je gostovao tu noć, i ja s frendicom plešem sva euforična.

Sad kad gledam nazad, vjerojatno sam izgledala ko zadnji idiot, al nebitno, imala sam svoj trenutak. Sve je bilo top, digla se galama kad su ovi došli, još su se vrtile starije trake s Drugog koljena i svi su se nabrijali u startu. Nama prva liga, skroz ispred, ako isključim činjenicu da se pijani Hilje skoro prevrnuo na mene sa svojih 100 kila... Odjednom se pale svjetla, gasi muzika i svi viču.

GREŠKA #3

Naravno da nisam mogla odabrat bolji dan za izlazak nego danas kad je došlo do racije. Sad sprint na glavna vrata. Na putu me barem troje čikalo, a i stala sam u neko staklo. Skužim da je na izlazu već barikada, divno. Dve linije ispred wc-a čekaju pretres, ne znaš ko je nadrkaniji, a meni noge otpadaju. I tako ja došla na red, guram se s policajkom u prostoriju metar puta metar, ova traži droge, a ja si mislim: „Kompaaa, idem u PRHG neš niš nać. Škola za život i te spike hehe.“ Tad mi je doprlo do mozga da svoj dragi krevet neću vidjet još najmanje 2 sata. Živote, šta mi je ovo trebalo! Kad sam u 4 nekako izašla, zbuksala sam se u auto i zaspala u roku pet minuta.

Usprkos svemu, topla preporuka da date Crkvi priliku jer se drugačije furaju, doživljaj je stvarno jedinstven, a od ovog su ostala mutna sjećanja i pismo od centra.

Vanja Milosavljević, 2.a

ORMAR PUN ŠARENIH EMOCIJA

**Strah da vas vaši najblizi
neće prihvatići, da će
vas prijatelji odbaciti,
a roditelji manje voljeti
gotovo je neizdrživ. On
upravlja vašim životom,
vašim uplašenim jezikom
kojemu je tako teško pred
voljenom osobom oblikovati
tu delikatnu rečenicu - Ja
sam gay.**

Siguran sam da je svaka duša na ovom svijetu barem jednom spoznala slatkoču i gorčinu te snažne emocije - ljubavi. Ta jednostavna riječ od pet slova u sebi krije bezbrojne priče. Možda baš vi imate onu najljepšu ljubavnu priču sa sretnim završetkom koju svi volimo prepričavati. Možda vam nije bilo sudeno imati bajnu sudbinu pa se vaš ljubić po putu pretvorio u melodramu. Kakva god bila vaša priča o ljubavi, moja se vjerojatno poprilično razlikuje. Manje je spontana i teže je razvila smislenu fabulu. Razlog tomu vrlo je jednostavne prirode, iako će mnogi možda reći da je on neprirodan. Ja sam gay. Još od vrtića osjećao sam da nisam kao ostala djeca. U osnovnoj su školi svi moji

prijatelji počeli osjećati leptiriće u trbuhi. Dječaci su znatno promatrati djevojčice dok su one šaputale o njima. Budući da je svatko morao imati simpatiju, ja sam rekao da mi se sviđa Natali. Iako sam ju volio kao prijateljicu, ona u meni nije budila ljubavni žar jer nije bila dječak. Umjesto leptirića, mojim se trbuhom širio osjećaj nalik strahu. Moja ga je dječja bezbržnost uspjela ublažiti pa se iz trbuha povukao u podsvijest, gdje je hibernirao i povremeno u meni izazivao tjeskobu.

U godinama koje su uslijedile shvatio sam da nisam jedini dječak kojega ne privlače djevojčice. Internet mi je bio najbolji učitelj jer u Hrvatskoj nitko ne želi informirati djecu o homoseksualnosti. U našem je zaostalom društvu to i dalje tabu tema zbog straha da će djeca i sama postati kao oni ako im budemo govorili o pederima. Logike u cijeloj priči, naravno, nema. Dječaci koji su na satu biologije učili o menstruaciji neće zato dobiti istu, ali će zato drugačija djeca koju nitko nije učio o fluidnosti ljubavnih nagona proživjeti mnoge neprospavane noći pitajući se što nije u redu s njima i zašto ih svijet kažnjava. Oni koji imaju sreće i hrabrosti shvatit će da je s njima sve u redu, da je ono što osjećaju prema osobama istog spola sasvim normalno i da se ne bi trebali sramiti svoje ljubavi, ali tu nije kraj priče. Kada ste gay i prihvatile sami sebe, to je samo prvi korak u vašem odrastanju. Nakon njega slijedi puno teži korak - prihvaćanje od strane drugih. Živimo u relativno neprogresivnom i konzervativnom društvu pa u onima koji odskaču od norme uvijek postoji neki nespokoj. Strah da vas vaši najblizi neće prihvatići, da će vas prijatelji odbaciti, a roditelji manje voljeti gotovo je

Dvoje ljudi

U mračnim ulicama

Ljubavni parovi

U zatamnjениm sobama

Zabranjeni cjelesti

Dva topla lica

Kao ispod tananog vela

Sjedinjuju srca

I linije nagih tijela

Tama im je mila

Ona ne pita i ona ne zna

Bez osude pitanje je sakrila

Jesu li to on i ona?

Sjena samo ljubav sluša,

Niti muškarca niti žene,

Tek suglasje dvaju duša

U dragosti isprepletene.

Marie Kinkela, PSHG

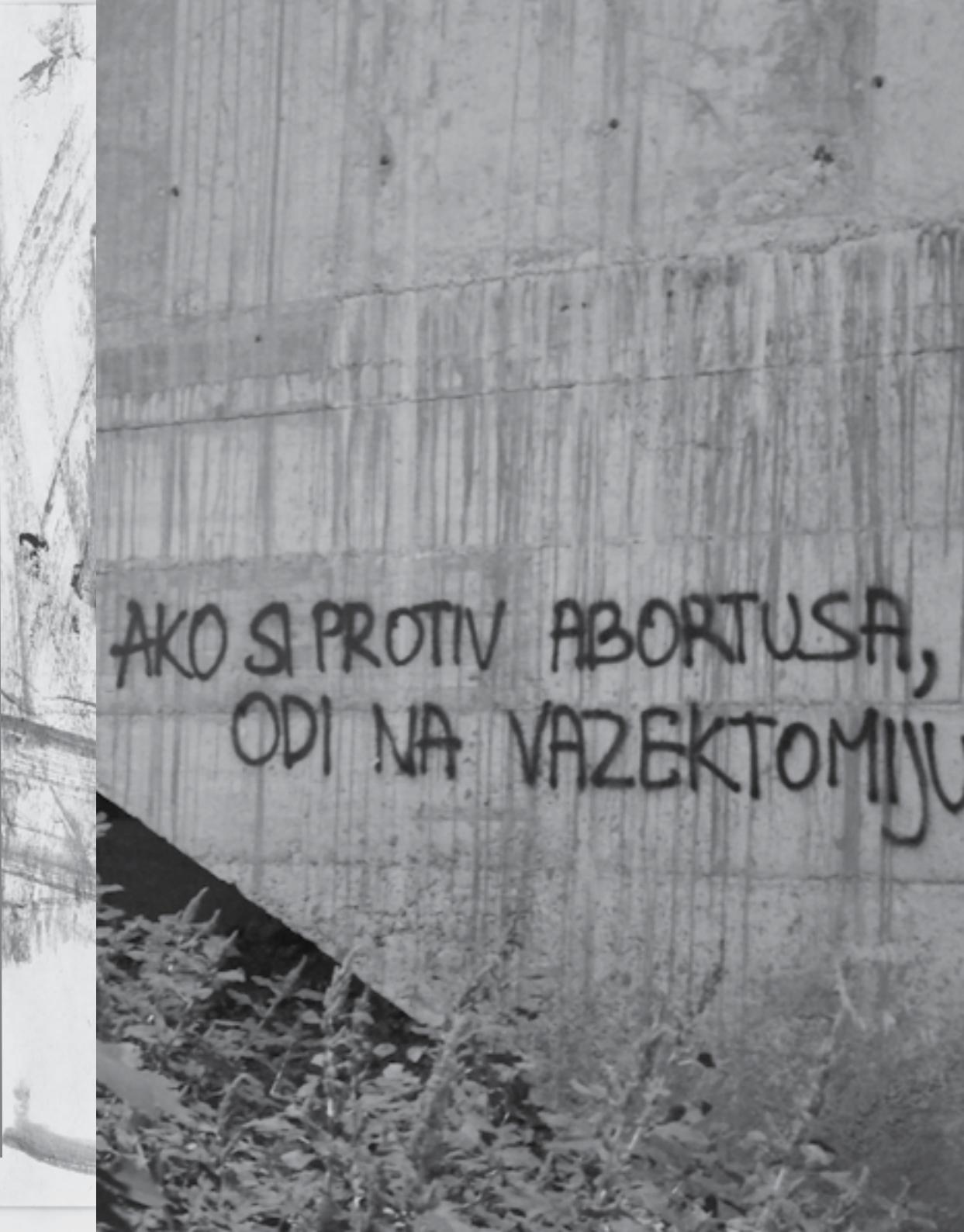

neizdrživ. On upravlja vašim životom, vašim uplašenim jezikom kojemu je tako teško pred voljenom osobom oblikovati tu delikatnu rečenicu - Ja sam gay. Dok izgovarate te riječi, svaka stanica vašeg drhtavog tijela ispunjena je dubokim osjećajem nemira. Mnogi će reći da nikada nisu osjećali više tjeskobe nego u trenutku kad su definirali svoje poimanje ljubavi, najpozitivnije emocije u svemiru. Ja sam imao neopisivu sreću da moji prijatelji i roditelji nisu osuđivali moju definiciju ljubavi, već su je objeručke obrigli. Mnogi nisu ni trepnuli kada su saznali da sam gay jer su znali da me to ne definira kao osobu. Ja sam i dalje isti ██████████ Imam iste vrline i mane, iste snove i strahove, iste vrijednosti i osjećaje kao kada me društvo gledalo kroz prizmu podrazumijevane heteroseksualnosti.

Neki nisu bili sretni poput mene. Crni scenariji koje si vrtimo u glavi tijekom neprospavanih noći znaju se odigrati u stvarnosti. Protagonisti naših noćnih mora ljudi su koje u javi najviše volimo. Teško je kada netko zbog nepoznavanja problematike homoseksualnosti i raznih vjerskih, političkih i društvenih utjecaja izgubi naklonost svojih najbližnjih, ali iz skustava svojih gay prijatelja znam da će vas osobe kojima je zaista stalo do vas na koncu prihvatići upravo onakvima kakvi jeste. Možda će u početku biti teško i možda će proces prihvaćanja biti dug, ali svi oblici prave ljubavi nadilaze granice seksualnosti.

U uvodu sam rekao da se moja ljubavna priča možda razlikuje od vaše. Možda sam se krivo izrazio jer ja zapravo nemam ljubavnu priču, ja imam priču o prihvaćanju ljubavi. Moja romantična bajka morat će još malo pričekati jer u svojih osamnaest godina nisam pronašao osobu s kojom ču moći dijeliti nježnosti. Razlozi tome su brojni, ali najveći je problem to što pre malo mlađih skupi dovoljno hrabrosti da javno istupi i kaže koga voli. Nadam se da će se u budućnosti stvari promijeniti te da će svi shvatiti da ljubav dolazi u više oblika jer samo tako može nastati još sretnih priča koje volimo prepričavati.

Ovdje bih inače stavio svoje ime i prezime,
ali savjetovali su mi da to ne činim

Književnost je sjena onoga
što čeka biti rečeno. To je ono
što me najviše privlači novim
knjigama, a do toga mogu doći
jedino čitajući.
(Nika Dangubić, 4.a)

Za književnost uistinu
treba imati
hrabrosti. Divim se svakom
piscu, pjesniku ili autoru jer
oni su sebe odlučili podijeliti
sa svijetom.
(Sara Bunić, 4.b)

KNJIŽEVNOST

Kada čitam, ja sam svoje
pravo ja. Ništa me ne ometa.
Pravim se da sam žena,
tamo, u pričama Bukowskog.
Možda je narcisoidno
zamišljati se tamo gdje
me pisci nisu zamislili,
ali ipak svake noći im
dolazim. Ponekad i zaspim s
otvorenim čudesnim svjetom
pored sebe. Ja sam putnik
koji je najviše putovao, a
književnost je i dalje moj
neistraženi svijet.
(Anja Pavlešić, 3.b)

SU MOJE MISLI

Kao djevojčica bila sam zatočena između četiri
zida. Vrijeme sam provodila čitajući i pišući. Žudjela
sam za pripadanjem. Shvatila sam da nešto moram
uciniti i upisala glumu. Odjednom je književnost
izašla iz četri zida, dobila dodatak koji joj je
nedostajao.
(Karla Soštarić, 3.a)

Zašto bih to podijelila sa svima
tek tako? To je narušavanje
privatnosti. No, malo se šalim!
Znate što mislim? Mislim da je
književnost sve.
(Ema Maržić, 3.a)

Književnost
su tvoje misli.
(Marijana
Kovačević, 4.e)

RUPA

U

STIHU

Književnost me otima,
meni je književnost čitanje.
(Antonia Paris, 4.b)

VRATITE NAM GOLUBINJAK

Kao što svi znamo, odlazak na Golubinjak početkom školske godine duga je tradicija naše škole. E pa, od ove godine to je ukinuto jer su neiskusna djeca svoje (ne) spobnosti oPiJaNjA odlučila testirati baš na Golubinjaku, jer zašto ne sjebat većinu na račun manjine. A naši najdraži profesori kao da nikad u životu nisu išli u srednju školu i ne znaju kako se tada družimo i da više ne pijemo samo sokove. Očito misle da kad se dijete napije i napravi sranje, nama svima ostalima treba oduzeti jedno od najvećih zadovoljstava tijekom školske godine – opušten izlet na koji ide cijela škola i koji je zapravo zadnji krik ljeta. Ljudi dragi, pa ne može to tako! Golubinjak je najbolja stvar ikad! Nakon cijelog ljeta prvi dan koji u potpunosti provodimo s ekipom iz svog i ostalih razreda (još je i radni

dan pa ne moramo u školu), i više-manje radimo što hoćemo: roštiljamo, opijamo se, biramo između velikog broja sportova na igralištu i oko njega, ili se jednostavno gubimo po šumi, ali to je ono što želimo i ono što nam treba, pogotovo kad je ispred nas devet mjeseci sjedenja na nastavi u PRHG-u. Skupite muda i vratite nam Golubinjak jer je to ono što zaslužujemo i mi, i generacije koje tek dolaze!

**Osoba Koja Je Odlučila Napisati Ono
Što Svi Mislimo**

Vlak je krenuo u osam ujutro. Svi smo bili jako uzbudeni zbog dana koji nas čeka. Prijatelji, malo cuge i svjež zrak – gdje ćeš bolje! Vlak je krenuo i Marta je izvadila bocu travarice. Uzela sam par gutljaja. Boca se krenula vratiti u krug. Jajshdici. Kwbyucuci. Kdufisow uz vino oficiwoxoif. Hsidoowpcfjwnwzuxo. Roštilj jsiwoofjwbwu i još travarice. Vdkosjwudjenwisidifiejwbrudu. Jeifiownwhsicmwjcnn. Živjeli! Ekidjwbeivopwhwudujdjs. Jsjwid. Jsjwidkskjwixjnfbebwn. Onda mi je rekla da gurnem prste u usta. Jsnebhqiockebwzs. Jsjaiox. Probudila sam se iduće jutro. Neki detalji su mi malo u magli, ali kažu da je Golubinjak bio nezaboravan!

Anonimna alkoholičarka

**Iako smo lani
najavili da
Golubinjaka više
nema, ipak ima!
Kako je ono
glasio podnaslov
lani: Ako ne rigaš
od alkohola,
znači da nije bilo
dovoljno dobro?!**

**E, pa ...
BILO JE
DOBRO**

FORZA FIUME

Lokalpatriotske spike

Forza Fiume, Armada, grad koji teče, modro i zeleno, luka različitosti i sve te lokalpatriot riječke metafore umijesili smo u statističku analizu. Peci odzgo – peci odozdo i evo ga, tu je hrpa pita o Rijeci. Malo ćemo vas ubijati statističkim šećerom i tortama, ali ne previše. Još su sladi zalogajčići izjave koje smo dobili, a koje je teško ugurati u analitičke kriške. Upitnik je ispunilo 282 ljudi, nismo dešifrirali genetske

kodove i brojali krvna zrnca pa ne znamo jesu li baš svi Riječani, ali koga za to briga u luci različitosti. Ipak, saznali smo da Riječani ne misle da u Gorskem kotaru žive seljaci ili da su svi čelavci klošari, da većina podržava LGBT zajednicu i u svakodnevnom govoru koristi frazu „Šta da?“.

RIJEKA JE TALIJANIMA STOMATOLOŠKA ORDINACIJA?

DA - 78% ispitanika

Dentalni turizam vrhunski je turistički brend našeg kraja. Nije neka viša matematika – granica je blizu, liječnici su profi, a pacijenti bez zuba usput i šeću uz more, a nasmiješe se računu kad im upgrade implantante. Recept za ljubav!

Dobro promisli i zaokruži odgovor:
KOSTRENJANI SU BOGATI?

da ne

Usporedi svoje mišljenje s mišljenjem 282 ispitanice/ka.

DA 37% NE 63%

Bio sam dijete, i bila je dijete/
U carstvu kraj mora
to bi/
Al više nego ljubavlju mi smo se ljubili/
Ja i Annabel Lee.

Aj, pogodi čijim smo stihovima najavili sljedeće anketno pitanje?

EDGAR ALLEN POE (ostaci Krimige i poratra za neumjetnike, a ibak u lektiri)

COOL JE BITI DIO ARMADE

Statistički šok koji ostavljamo bez komentara. Prosudite sami. Komentirajte i dopišite na za to predviđenu praznu crtu

GROBNIČANI PUNO PIJU

A što reć na ovo... Sigurno imaš neku prijateljicu ili prijatelja s Grobnikom pa ti gledaj i broji gutljaje ili litre.

A tvrdnja glasi:
RIJEČANI SE DOBRO LJUBE

(u carstvu kraj mora, aka Rijeci)
71% kaže **DA**. Onih 29% koji kažu **NE** vjerojatno nisu Riječani jer tko bi normalan to o sebi mislio?!

VELIČINA JE BITNA

Daske koje život znače... to su zbilja važne daske. Život znače jer bez njih nema ručka, probaj zamisliti gulaš bez daske na kojoj je narezana kapula. Teško. Zatim predloži piturima i zidarima da se penju na skelu bez dasaka - aha, ne može, daske život znače. Surferski adrenalín bez kvalitetnih dasaka osobito ugrožava život prosječnog surfera. Sigurno bi se našlo još tih dasaka, ali mene zanimaju samo one kazališne koje život znače meni, a i mnogim mladima grada Rijeke.

Točno se sjećam trenutka kada sam se penjala stepenicama do 7. kata HKD-a (namjerno naglašavam 7. kat kako bih vam dočarala bol koju sam trpila penjući se narednih godina) i mislim si: Pa dobro, je ti ovo stvarno potrebno? Ali ispostavilo se da je. Od male šutljive čudakinje stvorila se... velika pričljiva čudakinja. Gluma me promjenila i to je nešto s čime se namjeravam baviti cijeli život.

Međutim, tu dolazimo do problema. Nazovimo ga Veličina je bitna! Naime, radi se o financiranju predstava za mlađe. U zadnjih 5-6 godina sam shvatila jedno: ili ćete se zadovoljiti sami (sam finansirati predstave) ili ćete se zadovoljiti malim (biti sretni što ste dobili ikakvu finansijsku pomoć) jer danas opcija velikih ne postoji. Naime, budući da sam ja samo mulica od 17 godina i ovoj temi nemam pojma, u pomoć mi je priskočila Denis Kirinčić (voditeljica kazališne radionice Malik) koja zna više o tome.

.Bavim se djecom i mlađima već dugi niz godina i proživjela sam razne uspone i padove vezane uz taj posao, ali sa sigurnošću mogu reći da je današnje stanje kritično. Naime, Odjel za kulturu Rijeke uopće ne potiče djecu i mlađe na bavljenje bilo kakvom vrstom umjetnosti, pa tako i glumom (op. Mi/ Kult dobili smo pare.). Za rad s djecom i mlađima ne postoje povoljni uvjeti u kojima bi mogli razvijati svoje vještine koje će nekima trebati i u budućnosti. I upravo zbog tog nepoticanja danas je, nažalost, sve manje i manje djece i mlađih koji se žele baviti glumom. Ako se ne ulaze u djecu i mlađe, praktički se ne ulaze u budućnost, ne ulaze se u ljudе na kojima sve ovo ostaje i koji bi od svega ovoga mogli napraviti nešto bolje i promjeniti odredene stvari."

Ovo je bio komentar osobe koja se razumije u te stvari (jer napominjem, ja sam mulica i ja to ništa ne kužim...), ali s obzirom na to da Hrvatska (navodno) ima slobodu govora, ipak bih postavila pitanje: Kako je moguće da je grad Rijeka postao EPK, a nedovoljno ulaze u svoju djecu i mlađe, u svoju budućnost, i nedovoljno ih potiče da se bave umjetnošću? Valjda, je to ono: Tko jebe one mulce koji se bave tamo nekom glumom, ionako neće uspjeti u tome.

Novi problem - Akademija. Da, ako ipak upadnem, iako vjerojatno neću ove godine pa možda ni za deset, ali ako ipak jednom završim Akademiju... Što tada? Gdje tada? Kako tada? Odgovor na to pitanje dala mi je moja nona.

NONA: Molim te, dragice, ča se ne biš čapala neč normalnog? Ostavi se toga vraga aš će me infarkt zet.
JA: Nona, molim te...

KAKO JE MOGUĆE DA JE
GRAD RIJEKA POSTAO EPK, A
NEDOVOLJNO ULAZE U SVOJU DJECU
I MLAĐE, U SVOJU BUDUĆNOST, I
NEDOVOLJNO IH POTICE DA SE BAVE
UMJETNOSCU?

NONA: Ma ča, nona?! Slušaj me. Niki ki je šal tamo ni dobro završil. Il je moral spati sa redateljem il ni uspli. Pa spameti se, moje Dragice... I tako dalje i tako dalje...

Sve ja to znam, ali idem glavom kroz zid, prstom u govno. Moram vam prznati da mi nije lako i da ne želim spavati s redateljima, a ne želim ni sjediti na ulici s četiri čašice ispred sebe na kojima piše food, weed, alcohol, failed actress. Danas je teško biti glumac, a pogotovo glumac u Hrvatskoj, državi koja nema adekvatne bolnice, a kamoli da se bavi pitanjem kazališta, glume, filmske industrije.

Ipak, koliko god ovo cringe zvučalo, radite što volite i ne odustajte od toga jer zadnje što vam treba je da se zateknete u 40-oj s dvoje djece, dosadnim i slabo pačenim poslom, proslijedom glavom i mišlju: Jebote, zašto nisam probala?

Jedan broj, jedno slovo - 4.e. Sve je jasno kada se čuje ime toga razreda. U zbornici se priča da smo divljaci, na hodnicima da smo budale. Možda i je tako, možda smo stvarno samo nebitni likovi u ovoj školi. Kažu „Ma da, upali su u Prvu riječku samo zbog sportskih bodova“. Većina nas i je tako upala, ali nije nas sram. Ne uspoređujemo se s općima, dva smo svijeta različita. Težimo drugačijim ciljevima. Imamo drugačije uspjehe, ali evo, ipak i učenici sportskog razreda pišu za Kult. Ipak je učenica sportskog razreda predsjednica Vijeća učenici. Ipak mi pokrećemo humanitarne akcije. Možda ipak nismo tako nebitni kao što se činimo... Ne opijamo se u Golubinjaku, ne radimo kerefeke. Da, okej, umorni smo i nezainteresirani za život izvan dvorane, to svakako stoji, ali to ne znači da

zaslužujemo sve informacije uvijek saznati zadnji. Da za projekte i izlete čujemo slučajno

jer, eto, netko od nas je čuo za nešto od nekog lijevog iz drugog razreda. Kažete nećete nas voditi na izlete? Da se s nama ne može izaći na kraj? Stvarno je patetično to što nam je jedini razredni izlet bio maturalac na kojem smo se pokazali kao zrele i odgovorne osobe koje se vole zabavljati. Barem smo mi učenici koji su proputovali pola svijeta i petak (dan za metak) ne provodimo u Šprinteru, već se gužvamo u kombijima/autobusima s koleg(ic)ama iz kluba i pokušavamo se makar malo odmoriti i ne izlomiti leđa na neudobnim sjedalima. Vikende provodimo na bazenu, tatačiju, nogometnom i košarkaškom terenu i zato ne, nije mi prva stvar na pameti kilometarski zadatak zbog kojega ću dobiti 5 minusa ako ga ne napišem. Ali da, dat ću sve od sebe da naučim 60 stranica o tome kako se razmnožava mahovina i svejedno ću vježbati tradicionalnu logiku u kojoj mi ništa nije logično.

I ta etiketa *Svi vi, sportski razredi, ste nemogući*, to su dva ili tri glasna pojedinca koji imaju crve u guzici. Ali nismo zbog toga loši, zato nas prestanite gledati ispod oka. Nadodat ću poruku za sve pametne „opće“ glavice škole: Ne govorite da smo glupi. Ne hvalite se svojim prosjekom 5.0. Bilo bi žalosno da ga nemate s obzirom na vaše obaveze. Mi smo zadovoljni svojom četvorkom.

Lorena Tolić, 4.e

**U ZBORNICI
SMO
DIVLJACI
NA HODNICIMA
BUDALE**

**Odnos prema
sportašima u
školi**

JE

KOĆNICA

1	S	R	E	Ć	E.
2					
3					
4					

INTERVJUIRALI SMO JEDAN OD NAJUSPJEŠNIJIH RIJEČKIH BENDOVA

JONATHAN

NE RAZMIŠLJAMO
O GLAZBI DANAS,
TO JE VAŠE VRIJEME !

Malo smo brijali s mjestom susreta, Nikica (basist) je čekao u King'su, a Zoran (pjevač) i ja u Dnevnog boravku. Kako još uvijek nemam sposobnost multipliciranja, na kraju smo Zoran i ja trčali iz Dnevnog boravka u King's (koji je, fun fact, on uredio, čovjek se bavi i dizajnom interijera) gdje nas je Nikica čekao uz kavu. Konačno smo se okupili i razgovor je mogao započeti.

KULT: Bili ste teenageri u Rijeci devedesetih, kako je to izgledalo? Kako ste provodili slobodno vrijeme?

Nikica: Bilo je genijalno.

Zoran: Devedesete su bile stvarno super. Iako je bilo ratno vrijeme, scena je bila jača nego ikad, i danas o tome pričamo. Bilo je stotinjak bendova, a svatko je svirao istovremeno u dva-tri benda. Ono, došao si u Palach, uvijek je bio krcat. Uvijek se nešto dešavalо. Ja gledam na to razdoblje kao stvarno genijalno razdoblje. A slušali smo

svašta, mada smo se družili s ljudima koji su uvijek slušali alternativu. Bilo je to ludaštvo.

Nikica: Uglavnom smo slušali nešto što bi danas bilo preludo, to mi se danas, iskreno, ne da slušati. Pa kad nas pitaju šta smo slušali... UF!... (udarac dlanom po glavi uz tihu jauk)

KULT: Glazba - tko ili što je utjecalo na vas, na to da se krenete baviti glazbom? Znam da pjesme pišete skupa, ali zanima me kako to izgleda u praksi?

Nikica: Pa zapravo, na probe netko uvijek nešto donese, ne cijelu pjesmu, ali neki kosturić, početak...

Zoran: Ili tamo nešto krenemo, izmislimo... (suptilni upad)

Nikica: I onda na licu mesta počnemo nešto drndat, svi se prikače i eto - nastane nešto dobro. Zapravo, jako je bitno slušati druge.

Zoran: Jedan drugoga inspiriramo, netko započne, onda se drugi priključi i tako stvaramo dalje. U nekom trenutku meni izlete neke riječi, pjevanje... i eto, tako krene. Ja nikada ne napišem tekst prije,

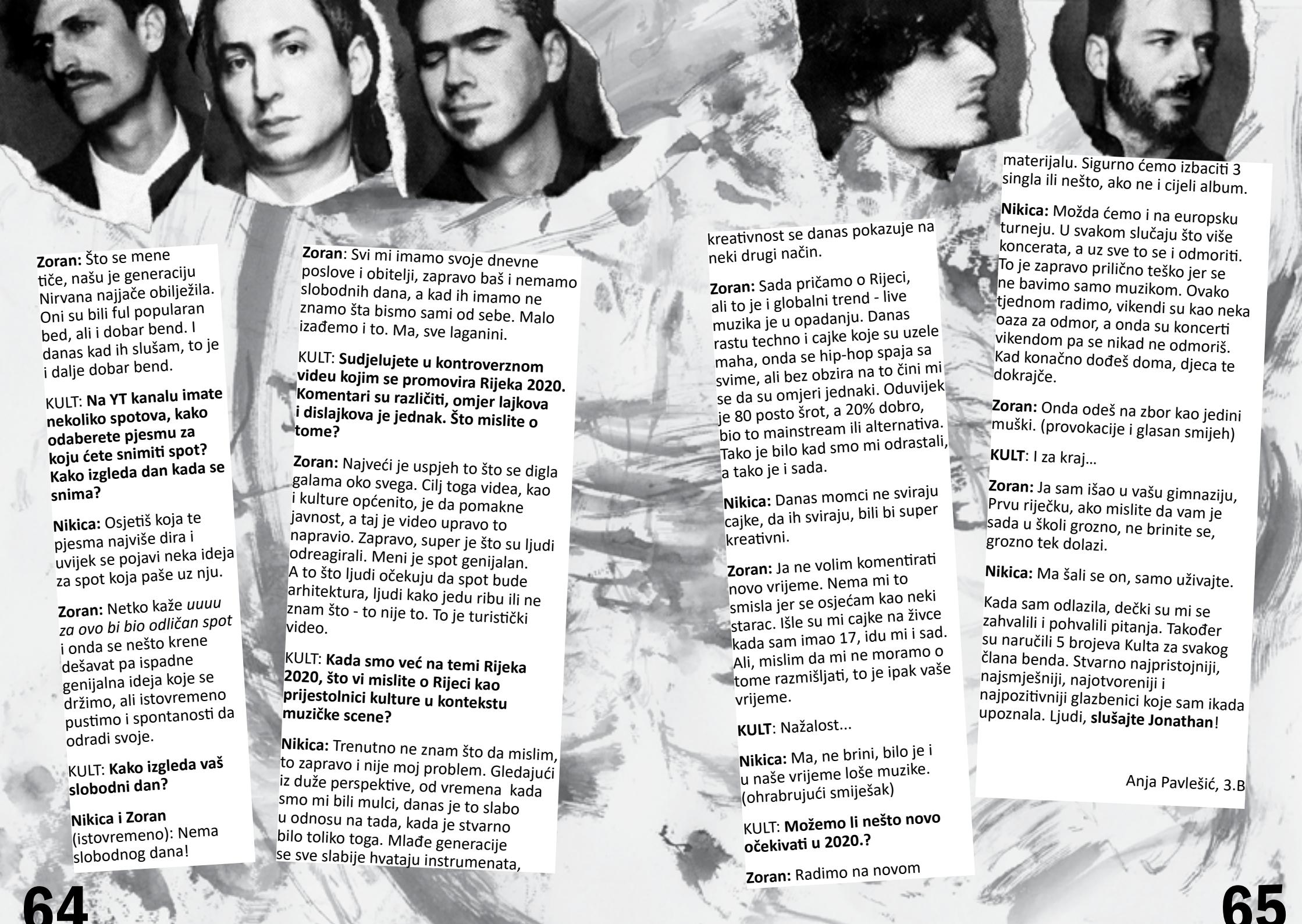
nego uvijek izmišljam nešto što mi ima smisla sve dok tekst sam ne nastane..

Nikica: Imamo dosta sreće s tim što on odmah počne pjevat, kad imamo neke vokale, onda se vrtimo se oko toga, a to automatski daje tekst. Teško je kad pokušavaš smisliti tekst pa to uglazbiti.

Zoran: Pokušavamo biti što spontaniji, držimo se prvog trenutka u kojem izmislimo nešto, i to je to.

Nikica: A, što se tiče utjecaja, na mene su jako utjecali Ramonsi. Započelo je tako što su moji starci uvijek imali neke kazete u kući, bez obzira što ih više nisu slušali, ja sam ih našao i slušao. Nekako se brzo promjeniš, jednog dana odlučiš da se nećeš više igrati s loptom, nego ćeš malo izgledati ružno, ne brinuti se i svirati. Ići na zbor iz kojeg te izbacuje jer si jedini muški. I tako. Onda nađeš druge ljudе koji su isto tako u tim vodama i počneš.

Zoran: Što se mene tiče, našu je generaciju Nirvana najjače obilježila. Oni su bili ful popularan bend, ali i dobar bend. I danas kad ih slušam, to je i dalje dobar bend.

KULT: Na YT kanalu imate nekoliko spotova, kako odaberete pjesmu za koju ćete snimiti spot? Kako izgleda dan kada se snima?

Nikica: Osjetiš koja te pjesma najviše dira i uvijek se pojavi neka ideja za spot koja paše uz nju.

Zoran: Netko kaže *uuuu za ovo bi bio odličan spot* i onda se nešto krene dešavat pa ispadne genijalna ideja koje se držimo, ali istovremeno pustimo i spontanosti da odradi svoje.

KULT: Kako izgleda vaš slobodni dan?

Nikica i Zoran (istovremeno): Nema slobodnog dana!

Zoran: Svi mi imamo svoje dnevne poslove i obitelji, zapravo baš i nemamo slobodnih dana, a kad ih imamo ne znamo šta bismo sami od sebe. Malo izademo i to. Ma, sve laganini.

KULT: Sudjelujete u kontroverznom videu kojim se promovira Rijeka 2020. Komentari su različiti, omjer lajkova i dislajkova je jednak. Što mislite o tome?

Zoran: Najveći je uspjeh to što se digla galama oko svega. Cilj toga videa, kao i kulture općenito, je da pomakne javnost, a taj je video upravo to napravio. Zapravo, super je što su ljudi odreagirali. Meni je spot genijalan. A to što ljudi očekuju da spot bude arhitektura, ljudi kako jedu ribu ili ne znam što - to nije to. To je turistički video.

KULT: Kada smo već na temi Rijeka 2020, što vi mislite o Rijeci kao prijestolnici kulture u kontekstu muzičke scene?

Nikica: Trenutno ne znam što da mislim, to zapravo i nije moj problem. Gledajući iz duže perspektive, od vremena kada smo mi bili mulci, danas je to slabo u odnosu na tada, kada je stvarno bilo toliko toga. Mlađe generacije se sve slabije hvataju instrumenata,

kreativnost se danas pokazuje na neki drugi način.

Zoran: Sada pričamo o Rijeci, ali to je i globalni trend - live muzika je u opadanju. Danas rastu techno i cajke koje su uzele maha, onda se hip-hop spaja sa svime, ali bez obzira na to čini mi se da su omjeri jednaki. Oduvijek je 80 posto šrot, a 20% dobro, bio to mainstream ili alternativa. Tako je bilo kad smo mi odrastali, a tako je i sada.

Nikica: Danas momci ne sviraju cajke, da ih sviraju, bili bi super kreativni.

Zoran: Ja ne volim komentirati novo vrijeme. Nema mi to smisla jer se osjećam kao neki starac. Išle su mi cajke na živce kada sam imao 17, idu mi i sad. Ali, mislim da mi ne moramo o tome razmišljati, to je ipak vaše vrijeme.

KULT: Nažalost...

Nikica: Ma, ne brini, bilo je i u naše vrijeme loše muzike. (ohrabrujući smiješak)

KULT: Možemo li nešto novo očekivati u 2020.?

Zoran: Radimo na novom

materijalu. Sigurno ćemo izbaciti 3 singla ili nešto, ako ne i cijeli album.

Nikica: Možda ćemo i na europsku turneju. U svakom slučaju što više koncerata, a uz sve to se i odmoriti. To je zapravo prilično teško jer se ne bavimo samo muzikom. Ovako tjednom radimo, vikendi su kao neka oaza za odmor, a onda su koncerti vikendom pa se nikad ne odmoriš. Kad konačno dođeš doma, djeca te dokrajče.

Zoran: Onda odeš na zbor kao jedini muški. (provokacije i glasan smijeh)

KULT: I za kraj...

Zoran: Ja sam išao u vašu gimnaziju, Prvu riječku, ako mislite da vam je sada u školi grozno, ne brinite se, grozno tek dolazi.

Nikica: Ma šali se on, samo uživajte. Kada sam odlazila, dečki su mi se zahvalili i pohvalili pitanja. Također su naručili 5 brojeva Kulta za svakog člana benda. Stvarno najpristojniji, najsmješniji, najotvoreniji i najpozitivniji glazbenici koje sam ikada upoznala. Ljudi, **slušajte Jonathan!**

Anja Pavlešić, 3.B

Knjiga i njezina povezanost s mladima, hm. A još k tome u Rijeci. Hajde da vidimo, odlučili smo obići knjižnice, knjižare i antikvarijate. Najveća je mana vezana uz knjigu, ali i kulturne sadržaje općenito u ovome gradu to što srednjoškolci, u odnosu na one mlađeg uzrasta, uporno ostaju zaboravljeni. U istraživanje smo krenuli bez konkretnе ideje i plana, ali uz malo svađe. No, snašli smo se i krenuli, a na svakoj lokaciji pitali tri pitanja kako bismo kasnije lakše mogli uspoređivati odgovore. Pitali smo: koji je žanr knjiga (naslov)

najčitaniji ili najprodavaniji, koja dobna skupina najviše čita/kupuje i što imaju u planu za mlađe i općenito kupce/čitatelje u 2020. Što smo saznali, saznajte u nastavku.

Polazište i prva lokacija koju smo posjetili bila je gradska knjižnica u samom srcu Rijeke. Odlična pozicija, s prvim susjedom koji nudi kavu, čini se idealno mjesto da se ljudi zainteresira za knjigu. Tamo su nam rekli da je knjiga do koje se gotovo ne može doći zbog velike čitanosti *Genijalna prijateljica* Elene Ferrante. Uz nju se puno čitaju i krimići Joa Nesboa i Camille Lackberg. Od domaćih autora top je Damir Karakaš, a popularnost mu je narasla nakon ekranizacije njegova romana i frke koja se zbog njega digla u Lici. Osim klasičnog posuđivanja knjiga i književnih susreta u GKR rade i štošta drugo, dobar dio je vezan i uz nadolazeću 2020. kad je Rijeka europska prijestolnica kulture. Suorganiziraju manifestaciju „Tobogan“ i jedva čekaju Stribor preseliti u Dječju kuću u ex

Benčiću. Ali, to je ono čime smo počeli – što će nama dječja kuća?! Ono što nam nude je Palača Modello i knjižni fond savršen za učenje i pisanje seminarских radova. Kakva zabava! Posjetili smo i knjižare, koje uz knjige prodaju i školski pribor, igračke i tko zna što još ne, još malo pa će biti kao Tisak, „od igle do lokomotive“. Najčešći kupci su srednjovječne žene, a najprodavanije su dječje knjige i igračke koje iste kupuju na dar djeci i unucima. Ako nisu u pitanju djeca, onda je u pitanju samopomoć, očito je da mnogi vjeruju kako im Ana Bučević može pomoći s obzirom na to da je jedna od najprodavanijih autorica. Svim je knjižarama zajedničkoto da nemaju ništa u planu za 2020.

Slijedeći su bili antikvarijati. U Ex Librisu nas je dočekao barba potpuno neoduševljen našim pitanjima do granice neugodne bezobraznosti popraćene prijekornim pogledom. Nakon manje od tri minute razgovora i njegove sarkastične pohvale naših pitanja brže-bolje smo napustili neugodnu atmosferu toga antikvarijata.

Najbolja stvar za mlade, vezana uz knjige čini se da je Vrisak, književni festival. Održao se do sada 12 puta, a naslovi se nude po sniženju do čak do 80%. To je odličan način da se privuče ljudi općenito, ali i mlade da zavire i možda nađu neko sebi prikladno i zanimljivo štivo. Festival uključuje puno toga, što je odlično za mlade - koncerte i DJ večeri u vrtu Guvernerove, radionice čitanja i pisanja poezije, dramske prikaze, razgovore s autorima, izložbe, i dr. Uglavnom, program je širok i zanimljiv.

I za kraj, lokacija koja nam je najzanimljivija od svih: book caffe Dnevni boravak. Ovaj nam se prostor čini kao savršeno mjesto za druženje i opuštanje svih, od mlađih do starih. Po svemu što smo saznali, Rijeka mladima ne nudi bogzna što, ostaje nam da se nadamo da će se to promijeniti, možda već sljedeći mjesec kad Rijeka postane Europska prijestolnica kulture i grad kreativnosti u 2020.

Vanja Milosavljević, 2.a
(sa suradnicima)

DIVOTA PRAŠINE I KNJIGA BLJAK

ANTIKVARIJATI

Antikvarijati su danas u većini slučajeva underrated i zasigurno nisu želja na tvojoj bucket listi, ali učiniš li si tu malu uslugu i ipak odlučiš ući, moglo bi te izbezumiti što sve тамо možeš naći. Toliko toga da se satima ne bi pomakao iz njih i kao major thing pri izlasku bi nabacio veliki zanosni osmijeh. Vlasnici antikvarijata „Mali neboder“ dali su generalni osvrt na prodaju, ali i interesu kupaca. Najtraženije su knjige iz povijesti i književnosti, a na vrhu su kulturna knjiga o Rijeci Radmili Matejčić Kako čitati grad, ruski klasični Dostojevski, Tolstoj i Čehov, Tolkienova literatura na svim mogućim jezicima te najprodavaniji povjesni naslov Uspon i pad Trećeg

Reicha Williama Shirera. Mali neboder godišnje organizira dvije velike javne aukcije (btw postoje i internetske) u Rijeci i Zagrebu. Jedna je u travnju u samom antikvarijatu, a druga u studenom na Interliberu. U antikvarijatima za dosta povoljniju cijenu možeš doslovno napraviti cijeli haul, a da pritom ne bankrotiraš. Pametnome dovoljno!

FUN FACT: Daša Drndić u svom romanu „Leica format“ spominje antikvarijat Mali neboder. Ako niste čitali roman, predstavu ste možda gledali, neki su išli u sklopu nastave hrvatskog.

Ana Dmitrović, 4.a

ANTIKVARIJAT MALI NEBODER

BANALNOST ZLA

Često mi se zna dogoditi da, prolazeći pokraj kazališta, uočim skupinu uglađenih građana koji su upravo pogledali cijenjenu operu ili balet. Svi ti alfa-plus pojedinci doimaju se vrlo samodopadnima nakon nekoliko sati svojeg „kulturnog uzdizanja“. U odnosu na prolaznike izgledaju kao pripadnici plemstva pa mi se nameće osjećaj da me njihova besprijeckorna odijela potajno žele posramiti jer nemam istinsku potrebu konzumirati često dosadne sadržaje iz visoke kulture. Siguran sam da nisam jedini građanin takozvane prijestolnice kulture koji nije načisto s njenim kulturnim sadržajima. Većina bi Riječana mnogo radije otišla na napetu nogometnu utakmicu ili znatno jeftiniji holivudski blockbuster. Postavlja se logično pitanje zašto su naši sugrađani nezainteresirani za kulturne forme koji im se nude? Problem nije u građanima, problem leži u autoritetima koji produciraju riječku kulturnu scenu, nad njom imaju monopol i građanima

ne odgovaraju za predstavljeni kulturni elitizam.

Naš je zavičaj kroz povijest svjedočio brojnim utjecajima koji su mu mogli oduzeti autentičnost. Ne znam postoji li još neki grad u Europi koji može reći da je opstao pod vlašću pet sasvim različitih država, ali Rijeka je ponosno dokazala da je s razlogom bila luka različitosti jer je uvijek uspijevala otvoriti vrata strancima i time stvarala temelje za gradnju novih društvenih krugova. Danas su ti temelji na klimavim nogama. Da bi neka zajednica mogla razvijati i njegovati svoju kulturu, potreban joj je društveni prostor u kojem ju može izražavati i predstavljati drugima. Nažalost, po podijeljenim reakcijama javnosti, čini se da EPK nije uspio pronaći dobar način za artikuliranje izvornih riječkih vrijednosti pa se produkciju kulture pokušava zamijeniti uvozom iste. Umjesto da lokalno stanovništvo kreira sadržaj, a samim time i profit, gotovo u svakom aspektu programa (čast izuzecima) vidljivo je da su sadržaji koji će nam biti dostupni generirani u nama izvanjskim centrima i da su zapravo dio *mainstream* visoke kulture koja nema doticaja s riječkom svakodnevnicom. U riječke ustanove dolaze strani umjetnici čiji su apstraktni načini izražavanja prosječnom Čovjeku strani i besmisleni. Pojedini programski pravci među lokalne zajednice dovode kulture i autore iz „sofisticiranije“ Europe u suludoj nadi da će mještani zbog njihovog dolaska alterirati svoj stil života, za koji se implicira da je nedovoljno dobar. Čak ni vizualni identitet programa EPK (spotovi, pjesme, plakati) često nije u dodiru s našom realnošću, već se referira na kulturu koja u gradu (više) ne postoji. U prvi plan ne stavljamo riječke izvore i raznoliko nasljeđe koje čini

Rat visoke kulture i potlačenih građana

temelj našeg karakterističnog izričaja, već sve oko nas pršti neprirodnom alternativom koja zadovoljava kriterije nama neznanih populacija, odnosno odgovara vremenu koje je prošlo. Među značajnim dijelom građanstva čiji stav nije zastupljen u stvaranju Rijeke prijestolnicom kulture nerijetko se stvara apatija i odbojnost prema toj stranoj kulturi visoke umjetničke i intelektualne vrijednosti koju nemaju potrebu konzumirati. Posljedično je moguće da oni počnu radikalizirati svoju kulturu i povlačiti se u nju, a istovremeno ju na negativne načine pokušati nametnuti onima koji joj nisu dali prostor u kojem se može zdravo razvijati i integrirati. Mislite li zaista da mladi ljudi crtaju kukaste križeve jer žele opet uspostaviti nacistički režim? Ne, crtaju ih zato što je to njihov očajnički krik da izraze svoje nezadovoljstvo i nezastupljenost svojih

vrijednosti među morem nametnutih sadržaja. Protiv radikalnih pokušaja dovodenja nepoznatih ideja bore se još radikalnijim izrazima kojima sugeriraju želju za kulturnom autonomijom i čistoćom tradicija. EPK sunce njima tako postaje simbol svojevrsnog kulturnog imperializma koji se u lice smije jer ne prihvataju prepotentnu umjetnost, *mainstream* visoku kulturu i vrijednosti kojima ona pokušava premazati kulturu malog čovjeka. Nužno je da svi skupa ne zaboravimo lekcije koje nas je povijest totalitarnih režima naučila i ne prekinemo dijalog suprotstavljenih pozicija jer iz banalnosti proizlazi zlo. U gradu kulture ne bi se trebalo postavljati pitanje tko je zaista napisao grafit *Odjebite iz Rijeke*.

Tomas Kurbanović

NATAŠA ANTULOV

EPK publika - Ljudi rade do četiri-pet popodne, žele doći kući, pokušati se psihički stabilizirati, a konstantno im se s uskličnicima govorи "Idi gledati predstavu! Idi na izložbu! Idi ovo! Sve moraš!" To je absurdno. Ja bih voljela živjeti u društvu gdje će ti reći da ne moraš ništa. Ova konzumeristička situacija gdje EPK tje ra ljudi koji zarađuju četiri tisuće kuna da nakon što dođu kući i hiperventiliraju zbog neplaćenih računa idu na predstavu... mislim da je fake. Promjena se ne događa na ovakav način, izvan nekog intenzivnijeg društvenog angažmana. Dijalog s publikom treba graditi puno organskije, da bismo mogli komunicirati nije potrebna prijavnica na fondove.

EPK će donijeti gradu infrastrukturu, nadam se da će studenti i mladi shvatiti da možda mogu uzeti stvari u svoje ruke i da donekle mogu živjeti od kulture.

SPAVAMO?

JUTRO,
SPAVALICE!

Jutro, spavalice! Sudeći prema anketi, gimnazijalci baš i ne spavaju. Nije ni čudo da nas ljudi prepoznaju po tamnim, teškim podočnjacima. Reklo bi se Aha, pa umorni su zato jer punoo uče, ali ne, ne nije zato. Postoci su rekli svoje. Polovica gimnazijalaca ne spava jer večeri provodi u Starom gradu (pogotovo utorkom) i na Kontu. Druga polovica kasne sate dočeka u krevetu, ali naravno ne s knjigom. Gledaju serije, Netflix gori, igraju LoL i ostale igre za koje nikada nisam čula. Onda imamo onaj postotak učenika koji stvarno nešto radi za školu. Vidim da ih najviše muči matematika i geografija (prof. [redacted], znam da nije riječ o vama). Nadam se da to pišu prvašići. Ako to jeste vi, ne brinite ništa, kasnije više neće biti sekiracije. I za kraj su tu oni koji spadaju u onih mršavih nekoliko posto - ne pitaju se ništa, oni kažu da ne spavaju. Nabacuju klasičnu „bleju“ i nije ih briga, pjevaju Hajde, zoví me noćas u tri, insomniaaa i govore spavat ču kada umrem. Iskreno mislim da su takvi ljudi kul, ali se nadam da vas je što manje. Nakon svih gluposti koje sam napisala, trebala bih reći nešto pametno. Ili ipak ne. Uživajte dok ste mlađi i furajte svoj dir.

Lorena Tolić, 4.e

Anketa je provedena u jutarnjoj smjeni, s ciljem poticanja razmišljanja u ekstremnim uvjetima.

JESI SE NASPAVALA/O?

Da - 101 glas, 35%

Ne - 188 glasova, 65%

KADA SI ZASPALA/O?

Prije 22:00. - 7 odgovora, 2%
22:00 - 23:00 - 56 odgovora, 20%
23:00 - 0:00 - 109 odgovora, 38%
Poslije ponoci - 116 odgovora, 40%

KOLIKO BRZO ZASPIŠ?

Odmah. - 124 glasa, 43%
Nakon pola sata. - 136 glasova, 47%
Nakon sat vremena. - 29 glasova, 10%

KOLIKO ČESTO KASNIS NA BUS JER SE NE MOŽES PROBUDITI?

Nikad. - 157 glasova, 54%
Rijetko. - 89 glasova, 30%
Često. - 32 glasa, 11%
Svaki dan. - 15 glasova, 5%

ZAŠTO SE NISI NASPAVAO?

Zbog matematike.

Imam insomniu; legnem u krevet u 10, a zaspim u 2.

Zbog previše obaveza kasnije krenem gledati seriju, a ne mogu zaspati ako ne pogledam seriju.

Zašto bih?

Učila sam geografiju.

Imala sam trening.

Ne mogu se naspavati kad se dižem tako rano, a spavam mršavih sedam sati.

Odmornija sam ako spavam ujutro umjesto noći.

Na televiziji je bio dobar film.

10% učenika se budi poslije 8 ujutro, a većina (50%) između šest i sedam. Dva od tri učenika kažu da su mrzovoljna ujutro. Tri od pet učenika više bi voljelo da škola počinje u devet.

Today 11:02 AM

Hej, možeš li mi samo kratko napisati (rečenicu-dvije) što bi volio/la vidjeti u sklopu projekta EPK Rijeka 2020 i kakva su tvoja očekivanja?

Today 4:19 PM

sori sta tek sad vidim

probudila sam se sad lol

ok sta je epk rijeka prvo

MAKJEVI

Kad čovjek poslijed sam sebe, on opet
susti.

-Imaš kutomjer?
-Imam, profesore, zašto?
-Da izmjerim koliko si tup.

Za sreću nije potrebno
dvoje, nego dvojka.

Na ploči su dva vektora,
jedan za drugim.
-Naslov je oduzimanje
vektora.
-Profesore, nije. To je
zbrajanje.
-Znam, slagao sam.

-Evo ti petica u rubniku iz (za)laganja.
-Profesore, mogu na sastanak za
skijanje?
-Ne može, mene nećeš
nasanjkat'.

Što je izvor svjetlosti?
Ja, prosvjetni radnik.

BISERI

pa-pa!

